

АНИТА ЛУС
ДЖЕНТЪЛМЕНИТЕ СЕ
ЖЕНЯТ ЗА БРЮНЕТКИ

Превод от английски: Таня Колева, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Започвам пак да си водя дневник, понеже разполагам с доста свободно време, през което няма какво друго да правя. На първо място искам да кажа, че съм преизпълнена с амбиции и смятам, че всяко омъжено момиче трябва да направи кариера, ако, разбира се, е толкова богато, че да може да си позволи да има прислужници, които да се грижат за семейния му живот. Особено ако е омъжено за съпруг като Хенри. Понеже Хенри е домошар и ако и жена му е домошарка, доста често щеше да го вижда. Та затова се опитвам да постигна нещо в живота, а не всичко да спре, защото вече съм се омъжила за Мъжа на мечтите ми. Смятам, че човек трябва да познава най-различни хора, и тъй като съпругът ми е от класата на богатите, аз предпочитам компанията на умните мъже, които са пълни с идеи. Непрекъснато си намирам по някой такъв и после, като се върна вкъщи и видя Хенри, винаги имам нещо ново да му кажа. Понеже, ако двамата с Хенри си прекарваме цялото време заедно, идеите ни няма да са чак толкова умни. А нищо не поддържа домашното огнище така, както умните идеи — те просто не дават на развода да прекърши цветето на романтичната любов.

Та след като се омъжих за Хенри, първата кариера, на която се отдадох, бе в киното. Направихме една суперпродукция за сексуалния живот на Дол и Медисън. Но имахме доста неприятности със сценария, понеже авторът държеше да го напълни само с Психология. А режисьорът искаше да го напълни с масови сцени и красиви кадри. Хенри пък искаше да е пълен с морални поуки. На мен обаче ми беше все едно с какво е пълен сценарият, стига само да имаше достатъчно романтични сцени, в които с главния герой се гоним сред дърветата и аз се крия и надзъртам иззад някой ствол също като Лилиан Гиш. И тогава г-н Голдмарк — големият филмов магнат, каза: „Най-добре за всеки случай да го напълним с всичко!“.

И така се получи чудесен сценарий, понеже не само бе романтична любовна история, но и много психологична, а и пълна с

морална поуки и красиви сцени, а отгоре на всичко и с кървав бунт в армията. Наистина бе толкова пълен с всичко, че се налагаше понякога две неща да стават едновременно. Например в най-психологичната сцена Доли Медисън лежи в перлена вана и мисли за любимия си в двоен кадър, като през прозореца на банята се вижда бунтът на армията.

Излезе, че Доли Медисън е от Вашингтон и заради историческата достоверност се наложи да отидем да снимаме там. Но във Вашингтон трудно се снима филм, понеже точно като избереш някое хубаво място близо до Конгреса и се приготвиш за снимки, отнякъде се появява някой сенатор и застава пред камерата. Искам да кажа, че е практически невъзможно да поставиш камерата някъде из Вашингтон и пред нея да не застане някой велик човек. Тези сенатори за малко да развалят целия филм, понеже, макар че дрехите им са много шик, въобще не подхождат за времето на Доли Медисън. И най-накрая докарах Дороти да измисли начин да ги държим настрана. Тогава тя им каза да се махат, понеже снимаме психологически филм, а тяхното умствено равнище все още не е стигнало до периода на Доли Медисън. Аз обаче смятам, че Дороти трябваше да прояви малко повечко такт към сенаторите.

А когато свършихме филма, се оказа, че заглавието му ще бъде „По-силно от секса“ — измисли го едно доста умно момиче от кантората на г-н Голдмарк. Голямата морална поука бе, че едно момиче винаги може да устои на изкушението, стига само за миг да се сети за майка си. И кадърът в едър план, точно когато се сещам за майка си, със специални светлинни ефекти през тънка мрежа, направо бе чудесен. И щяхме да продължим да прави още кино, обаче... „стана събитието“.

Аз обожавам бебчета и когато едно момиче се е омъжило за богат джентълмен като Хенри, майчинството е още по-прекрасно, особено ако то прилича на „тати“. И дори Дороти признава, че бебе, което прилича на някой богат баща, е като голям влог в банката. Искам да кажа, че понякога Дороти е настроена философски и може да каже такава неща, че да се чудиш как някой, дете може да каже нещо толкова философско, може да си пилее времето като Дороти.

Според мен, колкото по-скоро след брачната церемония едно момиче стане майка, толкова по-голяма е вероятността то да прилича

на „тати“. Искам да кажа — преди умът на момичето да се е захванал с нещо друго. А Дороти казва, че на мое място тя би спряла с едно бебче, понеже според нея един брой от почти всичко, което прилича на Хенри, е достатъчно. Дороти няма никакво уважение към майчинството.

Та се наложи да се откажа от киното, понеже не съм толкова непочтена като една филмова звезда, която подписа договор за доста дълга филмова поредица, без обаче да спомене за „тайната си“. И преди още средата на сериала стана невъзможно да я снимат в цял ръст, понеже според сценария тя бе невинно девойче. Накрая се наложи да я снимат само как наднича иззад някой храст или си подава главата през прозореца — така тя стана звездата с най-много снимки в близък план. Но според мен е недостойно да постигнеш това по такъв начин.

А когато Хенри разбра „тайната“, реши, че трябва да се преместим в стария фамилен дом в провинцията, където да се роди „мишлето ни“. И решихме да го наричаме „мишлето“, докато се разбере какво ще бъде. Но аз, разбира се, предпочитам Ню Йорк, та затова казах на Хенри, че тъй като цялото му семейство е родено в предградията на Филадельфия, редно е да дадем на „мишлето“ по-добра възможност. Понеже прочетох в една научна медицинска книга, че трябва да гледаш много изкуство и да си мислиш сладки мисли, и да четеш само красиви стихове и романи преди голямото събитие. Та затова казах на Хенри, че трябва да се преместим в Ню Йорк, където е събрано цялото изкуство и литература.

Хенри обаче каза, че салонът им в предградията на Филадельфия е претъпкан с изкуство, понеже баща му го е събирал с години. И наистина там има доста порцеланови момиченца и момченца, които сякаш всеки момент ще затанцуват менует, а има и три витрини, пълни със стари часовници, да не говорим пък за мраморната статуя на къпещо се бебе, което държи истинска гъба в ръчичката си. Та Хенри каза: „Защо да ходим чак в Ню Йорк, като под покривани е събрано толкова изкуство?“. Но аз му обясних, че нашето изкуство е завършено, а това в Ню Йорк още се прави и човек може да види там велики художници и да ги попита защо го правят и така да научи нещо.

Хенри обаче реши, че е длъжен да остане при баща си. Понеже баща му е вече деветдесетгодишен и Хенри се опитва да го отучи от

навика му да прави, ново завещание всеки път, когато дойде нова медицинска сестра. И дори и най-грозната да намерят, той пак намира начин да се влюби в нея. Понякога наистина ни се иска или да оздравее, или...

Майката на Хенри е точно толкова романтична, колкото и баща му. Искам да кажа, че когато една дама на седемдесет и две все си внушава, че главният прислужник е влюбен в нея, наистина главните прислужници трудно се задържат у тях. Дороти казва, че ако запознаем всички композитори с майката на Хенри, светът много бързо ще остане без песни за майката.

Що се отнася до сестрата на Хенри, тя и аз просто нямаме нищо общо. Не че имам нещо против мъжкарите, ако редовно следят рубриката „Как се облича модерният мъж днес“. Ан Спофърд обаче прекарва цялото си време в конюшната или кучкарника. Аз, разбира се, се опитвам да не мисля никога лошо за хората и смятам, че едно момиче е доста самоотвержено, ако със седмици лекува кучето от краста, но смятам също така, че то трябва да мисли и за хората наоколо и да си слага одеколон, когато идва в Салона.

Та се наложи сериозно да помисля как да накарам Хенри да се преместим в Ню Йорк. И когато добре се размислих, се сетих за истинската причина Хенри да иска да си остане в предградията на Филадельфия — тук той бе някой, а ако отидеше в Ню Йорк, щеше да бъде никой. Понеже, за да си някой в Ню Йорк, трябва да си като г-н Ото Кан, който е много известен с това, което прави за Изкуството, или пък като Реформаторите, които правят доста срещу изкуството. Г-н Кан винаги може да стане знаменит, като постави някоя нова пиеса, и някой реформатор също може да стане знаменит, като я спре. На Хенри обаче все не му достига въображение да започне нещо. И въпреки че не ти трябва много въображение, за да спреш нещо, Ню Йорк е толкова претъпкан с такива хора, че конкуренцията е много голяма.

Единственото, което Хенри наистина умее, е да говори срещу липсата на морал. Но дори не може да накара хората да се разкаят, понеже единствените, които идват да го слушат, са хора с висок морал. А „рискованите неща“, за които Хенри се сеща, може да са интересни за предградията на Филадельфия, но не и за Ню Йорк.

Разбира се, когато някой джентълмен от Канзас сити или от Сейнт Луис дойде в Ню Йорк и почувства, че е никой, той винаги може

да стане някой, като дава големи бакшиши на келнерите и на бар дамите. А срещу няколкостотин долара всеки може да се обръща към Тексас Гинън^[1] на малко име. Но на Хенри няма да му е интересно да бъде знаменитост в кабарето ѝ, освен ако не реши да стане знаменитост, като го затвори.

Та трябваше сериозно да се замисля как да направя Хенри знаменит в Ню Йорк и накрая реших, че най-бързият начин е, ако стане член на някоя асоциация.

И тогава се сетих за един мой познат джентълмен от Ню Йорк, който е много, много знаменит и е член практически на всичко, и му написах писмо, и го помолих да изпрати покана на Хенри да отиде в Ню Йорк и да стане член на нещо. А този джентълмен е член на „Приятелите на културата“ „Клуба на природолюбителите“, „Лигата срещу кучешката чума“ и „Охайското общество“. И той уреди Хенри да получи покани от всичките, с изключение на „Охайското общество“, понеже, за да членуваш в него, трябва да си роден в Охайо.

Когато започна да получава всичките тези покани, на Хенри му стана много приятно, че славата му е стигнала чак до Ню Йорк. И реши, че трябва веднага да отиде там и да стане член на всички общества. Разбира се, трябваше да ме вземе и мен. И когато пак се настаних в „Риц“ след семейния живот, който бях преживяла, почти въздъхнах с облекчение.

Още първата вечер в Ню Йорк Хенри отиде на голям банкет, където се запозна с много от известните хора, с които е пълен Ню Йорк, и това го наведе на нови мисли. Понеже след като поговори с тях, с учудване откри, че въобще не им отстъпва по ум. Така става с всички, които имат комплекс за малоценност, когато дойдат в Ню Йорк. Понеже, колкото и малоценен да се чувстваш, в Ню Йорк винаги ще срещнеш някоя знаменитост, дете има точно толкова мозък, колкото и тя.

Когато Хенри се върна от банкета, влязох в спалнята му в новата си розова нощница и го накарах да обещае, че ще останем да живеем в Ню Йорк, тъй като тук животът ни ще бъде по-духовен.

Абонирах Хенри за списанието „Книга на месеца“, което ти казва коя книга трябва да прочетеш този месец, ако искаш да бъдеш „някой“. И наистина е невероятно, че петдесет хиляди души прочитат същата книга!

После наехме апартамент на „Парк авеню“ и аз го напълних само с най-старите антики — всичко антично италианско и един от най-старите Рембранти. И почти трябва да се усмихна, като си спомня как някога си мислих, че всеки интериор трябва да е в розов сатен с много панделки. Но когато едно момиче е изучило изкуството, то не може вече да понася нищо друго, освен антично италианското. И вместо шифонени пенъоари с гарнитура от щраусови пера, каквито обичах да нося, сега се обличам само с античен италиански брокат с шлейф от избелялата роба на някой средновековен папа.

А за стаята на „мишлето“ намерихме истинска италианска люлка от един от най-старите векове. Според Дороти обаче древният италиански майстор я е направил така, че ако бебето случайно умре, люлката да става и за погребение. Тя казва още, че всяко бебе, което трябва да спи в нея, ще започне да страда от меланхолия.

Понякога Дороти наистина познава — оказа се, че античният италиански апартамент е много потискащ, особено в дъждовно време. Та затова накарах Дороти да се пренесе у нас, за да не се депресирам от цялата тази антична среда.

Най-накрая настъпи денят, в който трябваше да се роди „мишлето“, и двете с Дороти обядвахме в „Риц“. След това Дороти щеше да ходи по магазините, а после — на чай. И ме покани да отида с нея, а аз най-много обичам да ходя по магазините и на чай. Обаче в края на краищата, реших по-добре да не ходя и да се прибера вкъщи. И когато този следобед сложиха „мишлето“ в ръцете ми, се почувствах възнаградена за това, че се отказах от всичко.

После се обадох на Дороти на чая да ѝ кажа, че е момче. Нищо не може да развълнува човек така, както новината, че някое познато момиче е минало през Долината на сенките и е излязло оттам с бебе. И всички поискаха веднага да дойдат, и аз седнах в леглото облечена в ранно италиански пенъоар, и направихме истинско парти в чест на „мишлето“. Искам да кажа, че идваха все повече и повече хора и аз не спрях да се обаждам на Рубенс за още сандвичи.

Но дойката само за малко показваше „мишлето“, понеже шумът и цигареният дим са вредни за бебетата в деня на раждането им.

В края на краищата, бях възнаградена за всичките си мъки, понеже Хенри внесе доста пари в банката на мое име.

Нищо не може да разнежи един съпруг във финансово отношение повече, отколкото когато нарече едно момиче „мамче“.

След като всичко свърши, Хенри, разбира се, настояваше да си стоя вкъщи и да бъда Съпруга и Майка. Аз нямах нищо против, докато и без това трябваше да лежа. Но когато станах, мозъкът ми се размъти и започнах да мисля за кариера. Реших обаче да не се занимавам повече с кино, понеже хората не можаха да разберат „По-силно от секса“ и филмът се оказа голям финансов провал. Затова реших да стана авторка и да прекарам повечко време в литературна среда — вън от къщи.

[1] Тексас Гинън — известна съдържателка на кабаре в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

И така, много скоро разбрах, че най-литературната среда в Ню Йорк е в хотел „Алгонкуйн“, където обядват всички литературни гении. И всеки гений, който ходи да обядва там, след това пише, че това е мястото, където обядват всички големи литературни гении. Тъй че поканих Дороти да отидем на обяд в хотел „Алгонкуйн“.

Дороти обаче каза, че ако искам да се запозная с истинската интелигенция, да отида с нея на парти на едно място в Джърси, където сервират бира без етер и където щели да бъдат г-н Менкън, г-н Драйзър, Шерууд Андерсън, Синклеър Луис и Ърнст Бойд. А аз казах на Дороти: „Ами ако са толкова литературни, защо се събират в Ню Джърси, дето, както всеки знае, е много неартистично място?“. Единствената причина, за която Дороти можа да се сети, беше бирата. Но аз все пак реших да отида, понеже те наистина пишат доста начетено.

Ако обаче някой си мисли, че това в Ню Джърси е литературен салон, дълбоко се лъже, понеже там дори не се споменава за литература. А дори и да се споменаваше, едва ли някой щеше да чуе, понеже литераторите непрекъснато пускаха монети в един мюзикбокс и пееха рисковани песни. А според мен, ако хората на литературата желаят да прекарат една музикална вечер, по-артистично е да си купят билети за някоя хубава опера. Но всъщност като знам какво неинтелектуално момиче е Дороти, трябваше да се сетя каква литература могат да пишат литературните джентълмени, които са ѝ приятели.

На следващия ден накарах Дороти да дойде с мен на обяд в „Алгонкуйн“ и се оказах богато възнаградена за всичко. Защото там се събират критиците, които казват на всички останали как се пише литература, и те знаят как да се държат. Искам да кажа, че те всъщност прекарват цялото си време да показват как трябва да се държат хората на литературата.

Отидохме в „Алгонкуйн“ доста рано, та да можем да ги видим, когато влизат. Аз отдавна съм разбрала, че най-добрият начина да получиш маса близо до някого, до когото искаш да седнеш, е да се сприятелиш с главния келнер. А известният главен келнер в „Алгонкуйн“ се казва Джордж и именно той спуска кадифената завеса на специалния салон, за да не влизат там хора, които не могат да оценят литературните гении. За тях има по-неспециален салон. Та аз казах на Джордж, че искаме да седнем близо до известната литературна Кръгла маса. И Джордж ни даде най-близката от всички маси и келнерът, който ни обслужваше, бе същият, който обслужваше и тях — самият той! Аз се запrikaзвах с него и се оказа не само че се казва Тони, но и че е пълен идеалист. Наистина, с колкото повече хора се запознавам, толкова по-ясно ми става, че човек никога не знае с кого говори. Понеже Тони ми каза, че тялото му може и да е само тяло на гръцки келнер, обаче душата му е пълна с всичката култура на самите древни гърци.

Изглежда, Тони е бил отгледан като джентълмен, понеже баща му бил виден елин и имал и още един законен син. Та бащата на Тони ги събрал двамата и им наел учител, който да ги научи на цялата елинска класическа литература. Но много скоро майката на Тони омръзнала на баща му и той накарал един свой приятел турчин да уреди тя да участва в едно клане. Изглежда турците много обичат кланетата. Според Тони това се дължи на сухия режим. Понеже на турците алкохолът винаги им е бил забранен и, както казва Тони, когато един турчин се ядоса, той не може да отиде да се напие и да забрави, а постепенно достига до състояние, когато трябва да направи нещо жестоко. Тони казва още, че когато чете за новите начини на убийство, които измисляме ние, американците, и за това как се забавляваме със съдебните процеси, много му приличаме на турците. Та затова той смята, че се дължи на сухия режим.

Аз направих комплимент на Тони и му казах колко е умен. А Дороти каза, че ако бързо ѝ донесе пилешка яхния, и тя ще му направи комплимент. Така че се наложи да прекъснем разговора и той да отиде да ѝ донесе яхнията, понеже по обедно време Дороти мисли единствено за ядене, а аз никога не забелязвам ям ли или не, ако мога да науча нещо ново.

Когато Тони се върна, аз го помолих да ни разкаже всичко, което знае за гениите от Кръглата маса. И излезе, че той добре ги познава и че всички те много го обичат. Искам да кажа, че повечето келнери се интересуват единствено от бакшиша, а не от разговора на гениите, и келнерът, които им сервираше преди Тони, бил някакъв неук грък от Сардонополис, който въобще не се интересувал от културата.

Тони обаче е съвсем друг — слуша много внимателно и чува повече дори от самите гении, понеже те непрекъснато се опитват да измислят нещо умно и затова нямат време да слушат.

Първият гений, който се появи, бе Джоъл Крабтри — великият писател, дето всеки ден пише дълга колона на обща тема — за нещо, което се е случило с някой негов приятел. Понеже на г-н Крабтри му е много, много приятно хората да си мислят, че неговите приятели са големи гении от техните приятели. И затова не минава ден, без да спомене в литературната си колона своите приятели, за да могат всички читатели, които се интересуват от литературата, да научат какво са правили те всеки час от денонощието. И естествено те се стремят нарочно да направят нещо интересно за четене.

После влезе известният драматичен критик Хари Епълби. Неговата работа е да открива момичета, които приличат на Дюс, а това е много трудно, понеже, ако откриеш едно момиче, то естествено трябва да е младо, а щом е младо, разбира се, не може да притежава техниката на Дюс. Но г-н Епълби не обръща внимание на това, ако момичето има други добри качества. Понеже този велик драматичен критик най-много обича актриси или дори актьори, които са „прелестни“. И ако някоя пиеса, освен всичко друго е и прелестна, според него това е връхът на драмата. Тони с удоволствие слуша г-н Епълби и после пише на братовчед си в Атина, че е слушал Софокъл. Искам да кажа, че трябва да използва имена, дето са познати на братовчед му, понеже, както Тони казва, братовчед му е необразован и знае, че г-н Епълби е известен гений от „Алгонкуйн“, точно толкова, колкото и г-н Епълби знае, че Софокъл е известен гений от Гърция.

Следващият гений, който влезе, бе Питър Худ — писателят, който непрекъснато се влюбва. Тони казва, че когато един гений се влюби в някоя генийка, настъпва истински ад, понеже той не може просто да си държи езика зад зъбите като келнер, а разказва всичко на жена си и после му правят психоанализа и го обсъждат с всички

останали гения, но все не могат да вземат решение какво трябва да се направи.

Най-накрая се събраха всички гении и се получи забележителен разговор. Защото един гений се обърна към друг и го запита: „Спомняш ли си какво точно каза миналия вторник? Беше нещо много смешно!“. И после той го повтори и те всички започнаха да се смеят. После бе негов ред да запита: „А ти какво каза в петък? Беше много умно!“. И другият джентълмен отговори и така всички имаха възможност да кажат нещо за себе си.

После обаче влезе г-н Ърнст Бойд и седна на тяхната маса. Сигурна съм, че бе неканен, тъй като го видях в Ню Джърси и там пееше най-неприличните песни. Е, може такъв човек да оцени изискания разговор в „Алгонкуйн“. Той обаче се смееше най-много от всички. Искам да кажа, че се смееше и когато никой друг не се смееше, та се налагаше да му хвърлят обидени погледи.

След това всички започнаха да разказват за някакво известно пътешествие из Европа. Изглежда си бяха прекарвали чудесно, понеже навсякъде, където отидели, си седели в хотела и си разказвали спомени за „Алгонкуйн“. И според мен е прекрасно човек да е толкова богат вътрешно, че да не му се налага да излиза навън, за да научи нещо ново.

В този момент обаче се обади г-н Бойд и попита: „И с кои писатели се запознахте по време на пътуването?“. Г-н Бойд явно не познава етиката и затова все задаваше въпроси, на които нямаше отговор.

Оказа се обаче, че един от тях носел писмо до един литератор на име Джеймс Джойс, но не си направил труда да се запознае с него, понеже, както каза, Джойс не знаел кой е той, та защо да си губи времето с някой, дето не е чувал за „Алгонкуйн“, и сигурно си мисли, че това е индианско племе? Г-н Бойд обаче не млъкна, ами попита: „Ти защо все пак не се запозна с него? Може би щеше да чуеш нещо интересно“.

И тогава всички му обясниха, че всеки път, когато се запознаят с някого, трябва да му обясняват надълго и нашироко кои са, за да може той да оцени шегите им, а така се губи много време. А според мен защо въобще трябва гениите от „Алгонкуйн“ да се мъчат да научат нещо за Европа, щом Европа не се мъчи да научи нищо за тях? И те се

върнали, понеже най-добре се чувстват в „Алгонкуйн“. А това е забележително, особено ако човек си спомни притчата за пророка, дето не е на почит в собствения си дом. А с тях е точно обратното.

Най-накрая Дороти си изяде пилешката яхния и каза, че се е наслушала на интелектуални разговори и затова ще отиде с някой неин приятел, който говори за себе си само ако го боли зъб.

И по-добре, че си отиде. Понеже след това се случи нещо наистина много неудобно, което в крайна сметка обаче стана най-щастливият момент в живота ми. Г-н Бойд се обърна и ме видя, и аз, разбира се, трябваше да му се усмихна. А той каза на цялата кръгла маса: „Господа, вие всяка седмица откривате по някоя нова г-жа Дюс, Сафо или Клеопатра, а сега е мой ред! Открих една млада дама, която е трите, събрани в едно! Позволете да ви представя г-жа Спофърд“.

Те не му обърнаха много внимание, но той все пак ме представи и ме покани на тяхната маса, и почти всички ми кимнаха, а някои даже ме заговориха. И ми позволиха да остана при тях чак до края на обедата!

А г-н Худ забеляза възхищението ми от всичко, което казват, и ми прошепна, че е разбрал, че в мене има нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед, и ме покани да идвам всеки ден. И въобще няма да се изненадам, ако аз се окажа следващата, която ще психоанализира заедно с г-жа Худ. Когато разказах всичко на Дороти, тя каза, че за него това ще е добре, понеже аз знам какво се нрави в такъв случай. Та може дори да се превърне в едно от големите Вдъхновения в историята.

Следващото нещо, което направих, бе веднага да се запиша в лигата на Луси Стоун, за да запазя моминското си фамилно име, понеже то трябва да е свято, а когато момичето използва фамилията на съпруга си, това само заличава индивидуалността му. А ако твърдо настоява да носи собственото си фамилно име, хората се сецат, че е важна личност.

Подходящо място да използваш моминската си фамилия, когато си със съпруга си, е някой хотел, понеже администраторът ще поиска обяснение защо двамата взимате една стая, и така ще привлечеш вниманието на всички във фойето.

Дороти обаче каза, че трябва да внимавам, понеже повечето от последователките на Луси Стоун въобще не могат да привлечат вниманието дори на администратора, понеже са от онзи тип жени,

които мъжът води в хотел само ако наистина е женен за тях. А според Дороти, когато аз вляза в някой хотел заедно с Хенри и поискаме стая, администраторът добре ще ме огледа и ще прати Хенри в местния затвор за нарушение на закона за нравствеността.

Аз, разбира се, никога не слушам съветите на момиче като Дороти. И затова се записах в лигата и сега мога да си пиша книгата без индивидуалността ми да се смекчава под тежестта на името на съпруга ми.

ГЛАВА ТРЕТА

Когато се насочих към литературата, взех решение да не бъда от онези авторки, които рушат устоите на света, а винаги да се опитвам да го направя по-добър с поуките си. Най-добрата поука, с която някога съм се сблъсквала, е животът на приятелката ми Дороти. Така че реших да го опиша. Само че момичетата не бива да ѝ подражават — правя го като предупреждение какво не бива да правят.

Искам да кажа, че първо на първо, Дороти се е родила в лоша среда. Разбира се, лошата среда чудесно става за киното — например Мери Пикфърд все я вадят от помийната яма, а в края на краищата винаги се омъжва за някой богат милионер. И въпреки че Дороти много си е подобрила средата — стигнала е чак до „Риц“, „Риц“ не е променил идеалите ѝ към по-добро — тя все се влюбва лудо в някой джентълмен, който не само не е роден с пари, ами и от раждането си насам не е направил нищо, за да ги спечели.

Когато казах на Хенри, че съм решила да опиша живота на Дороти, имахме малък, скандал. Понеже според Хенри, изглежда, за света ще бъде по-добре, ако не познава живота на момиче като Дороти. Всъщност Хенри е с доста широки възгледи — като всички велики реформатори, които успяват да видят едновременно и двете страни на нещата. И той няма нищо против това, през което е минало в живота си едно момиче, стига само на финала то да не се окаже щастливо. Понеже Хенри казва, че когато момиче като Дороти не си плаща за нищо, как тогава всички морални хора ще получат удовлетворение от страданията му. И тогава какво ще стане с Християнството?

Но най-накрая успях да убедя Хенри да ми позволи да го опиша, като му обещах да му дам да го прочете и да го санкционира, преди да стигне до читателите. Тъй че, ако някога стигне до тях, момичетата могат да са сигурни, че ще научат нещо много полезно.

И така, първото нещо, което Дороти си спомня за Живота си, е, че когато била малка, баща ѝ работел в компанията „Тихоокеански панаири и карнавали“. И когато литовската църква в някой малък град

на тихоокеанското крайбрежие реши да организира карнавал с благотворителна цел, тя се свързва с някоя компания, специализирана в това, да пътува нагоре-надолу и да прави карнавали. И единственото, което тези компании трябва да правят, е да доставят въртележките и стрелбищата. Според мен обаче истинското им призвание е да мамят публиката. Понеже Дороти казва, че като свърши благотворителния карнавал, литовската църква се оказва в такова окаяно финансово състояние, че с години не може дори да си помисли за друг карнавал.

Изглежда, във всяка карнавална компания има по един джентълмен, който прави най-различни трикове, с цел да забавлява или поучава публиката — например да скача от покрива на пощата във варел с вода. И този, който правел това в тяхната карнавална компания, бил не някой друг, а самият баща на Дороти — г-н Шоу. Попитах Дороти дали баща ѝ е претърпявал злополуки в професията си и се оказа, че веднъж наистина му се случило такова нещо, понеже бил хронично пиян, сбъркал и скочил от покрива, преди да напълнят варела с вода. Но не го заболяло много, защото се получило нещо като бъчва във варел — баща ѝ се бил налял и за празния варел.

А докато бащата на Дороти скачал от покривите, майка ѝ си прекарвала времето в един доста луксозен апартамент в Сан Франциско. Но била толкова непривързана към семейството, че въобще не можела да понася съпруга си. Е, вярно, че от време на време майчинският ѝ инстинкт се пробуждал и тя викала Дороти при себе си. Тогава баща ѝ я качвал на влака и я предавал в ръцете на кондуктора, а майка ѝ я чакала на гарата в Сан Франциско заедно с някой неин богат познат, с когото изглеждали неразделни. И отрупвали Дороти с внимание и чудесни дрехи, водели я на конни надбягвания, показвали я на всички и пиели шампанско в нейна чест. Но в разгара на някоя забава майката на Дороти и познатият ѝ джентълмен изведнъж изгубвали родителския си инстинкт и пращали Дороти в апартамента. Майка ѝ забравяла да се прибере и така дни наред Дороти седяла къщи сам-самичка — само с готвача китаец, който правел белязани билети за китайска лотария. И Дороти била на върха на щастието, когато майка ѝ се сетела да се прибере и да я изпрати обратно в карнавалната компания.

Когато Дороти била дванайсетгодишна, баща ѝ получил телеграма, че жена му внезапно е починала, защото се срутила

главната трибуна на конните надбягвания в Тия Уана. И Дороти казва, че тогава за пръв и единствен път баща ѝ спечелил на надбягванията, като се обзаложил, че сред жертвите там бил и един виден милионер. Понеже се оказало, че той наистина бил сред тях и това бил краят на майката на Дороти. Но според мен поведението ѝ било направо лошо, щом позволявала на прислугата да играе хазартни игри.

Четиринадесетгодишна, Дороти вече помагала по време на панаирите. Например имало състезание, на което хората се опитвали да нанижат обръчи върху нож и който успеел, печелел ножа. Дороти се смесвала с тълпата, участвала в състезанието и печелела ножа. После се промъквала отзад в палатката и връщала ножа на човека от карнавалната компания, понеже ножовете стрували два долара и не бивало да се губят. Аз обаче казах на Дороти, че това е чисто мамене на публиката. А Дороти отговори, че не е, понеже остриетата на ножовете и без това били от тънка ламарина и за нищо не ставали.

А когато Дороти била петнайсетгодишна, с баща ѝ се случило нещастие — искам да кажа, че трябвало да се ожени. Това е много интересна история, която започнала с така наречения „скок на Любовта“ — най-голямата атракция на карнавалната компания.

В този „скок на любовта“ имало един автомобил, който се засилвал по една писта, скачал от трамплин и се приземявал доста надалеч, на висока площадка. Но това, което наистина интригувало зрителите, било русото момиче, което седяло в автомобила. Понеже то правело този скок, за да се срещне с любимия си — самият г-н Шоу, който облечен в розово трико, украсено с пайети, чакал на площадката, застанал в поза. После подавал ръка на момичето и галантно го завеждал надолу по стълбичката под аплодисментите на публиката. Дороти обаче не беше много сигурна дали аплодисментите били за „скока на любовта“ или за това, че баща ѝ успявал въобще да слезе по стълбичката в състоянието, в което се намирал.

За тези скокове на любовта карнавалната компания използвала келнерки, които искали да станат актриси и на които слагали руса перука. Било много трудно обаче да ги задържат за по-дълго време, понеже след няколко скока гръбнакът им отказвал да работи и се налагало менажерът да се запознава непрекъснато с нови келнерки.

И така веднъж в един хотел в Модесто той се запознал с една келнерка, която обаче не му казала, че майка ѝ е съдържателката на

хотела. Изглежда, се опасявала, че няма да я наеме за ролята, ако разбере, че майка ѝ е жестоко против този вид кариера. Затова келнерката, която се казвала Хейзъл, избягала с карнавалната компания, без да се обади на майка си. И още по-лошо — карнавалната компания напуснала хотела, без да си плати сметката.

В следващия град, в който спрели, се появила съдържателката и според Дороти погледът ѝ бил съвсем кървясал. Но се намесила Съдбата — стигнала площада точно когато бащата на Дороти скочил от покрива на масонската ложа, облечен в розовото си трико с пайети. И въпреки че, докато бил в хотела, облечен в прилични дрехи, съдържателката не му обърнала никакво внимание, изглежда, като го видяла в розовото трико, тя лудо се влюбила в него. Веднага станало ясно, че единственото, което можело да я укроти, било да се омъжи незабавно за г-н Шоу. И за да спаси карнавалната компания, той бил принуден да се съгласи. Лютеранският свещеник ги венчал в клетката на лъва и така Дороти се сдобила с мащеха.

Първото нещо, което мащехата направила, било веднага да изпрати Хейзъл обратно къщи, за да се грижи за хотела, понеже животът в карнавалната компания нямало да се отрази добре на морала ѝ. Но според Дороти, моралът на Хейзъл бил минал през такива неща в Модесто, че карнавалната компания едва ли можела да я научи на нещо ново.

Мащехата обаче останала и скоро се оказало, че е много зла и деспотична съпруга — забранила на г-н Шоу да скача от покривите и той постепенно изгубил индивидуалността си. И се стигнало дотам, че единственото, което можел да прави, за да забавлява и поучава зрителите, било във всеки град да се жени за г-жа Шоу в клетката с тигрите или в балон високо във въздуха.

Нещата обаче вървели от лошо към по-лошо. Понеже, въпреки че непрекъснато била булка, г-жа Шоу въобще не се държала като такава. И дори пред олтара се карала на младоженеца, та тълпата доста често се чудела какво намира в нея г-н Шоу. И Дороти казва, че никой не щял да плаща по четвърт долар, за да види една песимистично настроена булка, която отгоре на всичкото гони петдесетте.

Аз обаче не обвинявам г-жа Шоу, понеже бащата на Дороти въобще не бил идеалният съпруг и, изглежда, според него било голямо постижение да се напие дори още преди сухия режим. На г-жа Шоу ѝ

писнало от живота в карнавалната компания и ѝ домъчняло за хотела, особено като разбрала, че започнало да му излиза лошо име. Понеже нито един търговски пътник, що-годе приличен на вид, не плащал сметката си на Хейзъл. А когато разбрала, че Хейзъл е преместила закуската от 6,30 в 8 часа, г-жа Шоу решила, че това е вече прекалено, накарала г-н Шоу да се откаже от кариерата си и го отвела със себе си в хотела в Модесто.

Тя предложила и на Дороти да тръгне с тях, но Дороти отказала, понеже, въпреки че поотделно можела да понася и Хейзъл, и майка ѝ, и Модесто, трите събрани на едно били съвсем непоносими. И така сега вече Дороти трябвало самичка да се грижи за прехраната си. Карнавалната компания събрала средства, купила ѝ никелирана машина за вафли и Дороти заживяла заедно с г-н и г-жа Ал ле Вино — притежатели на „Храма на изкуствата“ — една палатка, в която г-н ле Вино пеел романтични песни, облечен в бяло трико с буфан ръкави. Семейният живот на г-н и г-жа ле Вино бил идеален, понеже не ходели на хотел като останалите членове на компанията, а живеели в палатката, защото обичали домашния уют. Дороти казва, че дори банкет в ресторант „Колонията“ не можел да изличи спомена за домашната яхния на г-жа ле Вино. Единственото неприятно нещо било, че и след седемнайсет години брачен живот те продължавали да си викат „миличко“ и „писенце“, а това не можело да не лази по нервите на Дороти.

След като Дороти се настанила при г-н и г-жа Ал ле Вино тя се сбогувала с баща си и мащехата, която го отвела да му се кара в Модесто. Той и до ден-днешен си живее там с г-жа Шоу и в тези времена на сухия режим дави мъката си както може. Най-голямата му утеха е съпругът на Хейзъл. Понеже Хейзъл доста добре се справила и успяла да се омъжи. Според Дороти, единственият ѝ проблем е, че била изпреварила времето си. Искам да кажа, че днес всички девойки правят точно като нея, а това показва, че просто е дебютирала преждевременно. Тя се омъжила за най-едрата риба в Модесто — собственик на вестник. Всички фермери му плащат сметките си в грозде или хмел и той ги обработва заедно с г-н Шоу в задната стаичка на печатницата.

Когато докарали машината за вафли, в упътването пишело, че „и дете може да работи с нея“. Тогава на Дороти ѝ хрумнало да кара

малчуганите от града да правят вафли вместо нея. Те обаче изяждали цялата продукция или пък все чупели машината.

Накрая в един град — Сан Диего, карнавалната компания наистина го загазила. И всичко заради един от собствените ѝ членове, наречен Докторът. Този Доктор продавал „чудотворен лек за пъпки“, направен от евтин сапун за пране, нарязан на малки парченца, увити във фолио. Изглежда обаче, Докторът бил оставил след себе си доста измамени и недоволни съпрузи из цяла Калифорния. И най-накрая наистина загазил, защото не само продал за четири долара, на жената на бакалина чудотворен лек, дето бил купил малко преди това от мъжа ѝ за 25 цента, но и освен това я обладал и после откраднал от нощното шкафче часовника на бакалина. Този часовник струвал 75 долара и затова бакалинът много се ядосал и отишъл да се оплаче в полицията.

Заместник-шерифът тръгнал по следите на карнавалната компания и я настигнал в Санта Барбара. А този заместник-шериф бил интересна птица, понеже не само дето произхождал от богатата стара фамилия, но и проявявал голям обществен интерес към морала на младите момичета. Освен това бил в управителния съвет на поправителния дом, от който била излязла жената на бакалина.

И така, една сутрин заместник-шерифът пристигнал на панаира в Санта Барбара и веднага забелязал Дороти, която седяла пред палатката на Ал ле Вино. Той се приближил и запитал г-жа ле Вино къде може да намери Доктора, но не откъсвал очи от Дороти. И веднага станало ясно, че официалната му задача била да предаде Доктора в ръцете на правосъдието, но умът му, изглежда, не бил в това, а в Дороти, И дори си затворил очите за деянията на Доктора, които все по-нагло гонел жените и пръскал лека си. А единствената мисъл на заместник-шерифа била как да примаме Дороти в някой ъгъл и да я убеди, че е крайно време някой нормален човек като него да ѝ помогне да прекрачи прага и да се превърне в жена.

Наистина е невероятно, че Дороти стигнала до шестнайсетгодишна възраст, без никой в карнавалната компания да я посвети в тайната на Живота. Понеже, когато аз бях тринайсетгодишна, пеех в черковния хор и всички момчета само за това говореха, а някои дори правеха и повече. Но, изглежда, средата в карнавалната компания въобще не е като в черковен хор. Понеже в карнавалната компания нищо не е Свято — всички се шегували с

темата за Любовта и Дороти се отнасяла несериозно към въпроса. А в черковния хор Любовта е толкова свята, че се споменава само с догадки и така става много тайнствена. А когато едно нещо с тайна, то е още по-интригуващо. Така че в нашия черковен хор имаше много повече Любов, отколкото в карнавалната компания, където нищо не е свято. Отношението на Дороти към Любовта било много презрително. Нея не я тревожели проблемите на другите млади момичета и не се замисляла сериозно за Живота.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Според мен, ако едно шестнайсетгодишно момиче е толкова неразумно, че не разбира какво може да му се случи в една карнавална компания, то се приближава към ръба на пропастта.

Изглежда, Дороти се била сприятелила с гълтача на змии по прякор Къдравия. И когато трябвало да избира между ухажването на богат заместник-шериф и компанията на човек, чието цяло състояние било една кутия пълна със змии, Дороти без колебания направила грешния избор. И накрая заместник-шерифът толкова се разтревожил за нея, че сам отишъл при Къдравия и му казал, че трябва да се засрами от себе си, понеже, като непрекъснато го виждали с това младо момиче, което едва-що започвало да разцъфва, хората си мислели лоши неща.

Като за гълтач на змии Къдравия доста се изчервил и обяснил на заместник-шерифа, че те двамата с Дороти били просто приятели и никога не им било хрумвало за нещо Лошо. Той му благодарил все пак, че му отворил очите, и обещал да се опита да постигне нещо по-добро в бъдеще. И в резултат на този разговор следващия път, когато се видял с Дороти, Къдравия добре я огледал и отбелязал: „Ама че работа, малката! Ти май че си пораснала!“.

Част от работата на Къдравия в карнавалната компания се състояла в това да разлепя из целия град обяви за панаира. И се случило така, че бил чудесен пролетен ден и Къдравия поканил Дороти да отиде с него да разлепят плакати. Но когато стигнали до крайния квартал, тоя ги хвърлил всичките в една кофа за боклук и поканил Дороти да се разходят сред природата.

Качили се на трамвая и слезли на последната спирка извън града. Слънцето весело греело, небето било пълно с чуруликащи птички, а тревата — с прекрасни теменужки — въобще почти всяко момиче би се замислило за Любов, но не и Дороти. Искам да кажа, че тя съвсем не прилича на мен, понеже, когато съм насаме с някой джентълмен,

независимо в каква среда, аз винаги имам предвид, че може да се случи нещо.

Къдравия уж случайно попитал Дороти какво мисли за семейния живот на г-н и г-жа ле Вино. Понеже според него бил идеален, въпреки че домът им бил в палатка. Но Дороти му казала, че едва ли щял да мисли така, ако трябвало да живее в този дом с тях. И се оказало, че търпението ѝ било вече на изчерпване, и когато Ал ле Вино се обърнал към Пърл ле Вино с „агънцето ми“ за 29-и път някой ден, Дороти щяла да излее яростта си с помощта на някой камък.

Къдравия обаче се опитал да ѝ обясни, че практически всеки човек изпитва поне веднъж в живота си това, което изпитвали г-н и г-жа ле Вино, с тази разлика, че те просто не спирали да го изпитват. А Дороти му казала, че ако той някога забележи, че тя изпада в подобно състояние, трябва непременно да насъска някоя от змиите си да я ухапе.

Това, изглежда, накарало Къдравия да млъкне и доста да се замисли. И после казал на Дороти, че тя явно все пак не била съвсем дорасла за такъв разговор и затова по-добре вече да се връщат в града.

Но през целия път Къдравия изглеждал доста унил и не проронил нито дума. Това накарало Дороти да се размисли дали наистина няма някога да се влюби и да започне и тя да се държи така отвратително като Пърл ле Вино.

Все пак обаче било пролет и полските теменужки доста миришели, та, в края на краищата, Дороти си казала, че може би няма да е толкова неприятно, ако някое момче я сграбчи и си открадне една целувка. Което само показва колко неизискани били мислите на Дороти по въпроса за Любовта.

Дороти продължила да мисли и най-накрая стигнала до заключението, че вече доста е чувала за Любовта и било време сама да се убеди дали наистина е толкова интересно, колкото го рекламират. Смятам, че не можем да я обвиняваме за недоверието ѝ, понеже била прекарала целия си живот сред хора, които рекламирали гълтане на змии и състезание с ножове, и тя добре, знаела какво се криело зад рекламните.

Така Дороти решила сама да опита и единственият, който според нея щял да прояви интерес, бил заместник-шефът, понеже Къдравия не бил „за любовен роман“. Когато се върнали в карнавалната компания,

заместник-шерифът, както обикновено, седял зад палатката на семейство ле Вино и уж помагал на Пърл да чисти грах, но всъщност не спирал да се оглежда за Дороти. И тъй като тя била вече решила да опита, отървала се от Къдравия и за първи път рекла няколко любезни думи на заместник-шерифа. Така се стигнало до уговорка вечерта да отидат заедно на кино.

Когато дошло време, Дороти зарязала машината за вафли и отишла в града със заместник-шерифа. И каква случайност! — давали филм за Любовта, а песента била „Целуни ме пак“. Накрая Дороти решила да разреши на заместник-шерифа да ѝ държи ръката. Дороти каза обаче, че би дала цял долар, ако може да разбере той какво толкова намирал в това, понеже според нея било все едно да държиш някоя от вафлите ѝ, само че стояла дълго под дъжда. Та си казала: „Ако това е всичко, семейство ле Вино наистина са тъпащи!“.

Но решила все пак да не избързва и да позволи на заместник-шерифа да я целуне, когато я изпраща. След филма улиците били вече пусти и доста тъмни, ако не се смята луната. Спрели пред палатката на семейство ле Вино и Дороти оставила заместник-шерифа да разказва надълго и нашироко за красотата на девичеството, особено ако момичето скоро щяло да стане жена. И когато най-сетне млъкнал, тя стиснала зъби и му разрешила да я целуне. А след като всичко свършило, се почувствала като момченце, което току-що е открило, че дядо Мраз всъщност е директорът на неделното училище. Изглежда през цялото това време Къдравия се криел зад палатката, за да е сигурен, че нищо лошо не се е случило на Дороти в града. И когато тя позволила на заместник-шерифа да я целене, Къдравия излязъл от скривалището си и с гневен тон казал на Дороти да се прибира и да си ляга. А после дълго обикалял наоколо и си говорил нещо със заместник-шерифа.

На сутринта заместник-шерифът се появил и казал на г-жа ле Вино, че се е обадил на майка си да дойде и да отведе Дороти в дома им в Сан Диего, където Дороти ще ходи на училище, и когато достатъчно се образова, ще видят какво ще правят, понеже той имал брачни намерения.

Като чула новината, Дороти веднага разбрала, че това е работа на Къдравия. Потърсила го и го намерила при змиите. И добре му се накарала, че заради него една възрастна дама, като майката на

заместник-шерифа, трябвало да бие толкоз път заради някаква си шега, която дори не е смешни, понеже Дороти въобще не можела и да си представи да тръгне със заместник-шерифа.

После дошъл ред на Къдравия. И той й казал, че въпреки че тя не забелязва, всичките й приятели от карнавалната компания се тревожели за нея. И че била голям Проблем, на който Къдравия се бил отказал да търси решение. Понеже не можел да си обясни как едно момиче може сутринта да говори толкова невинно за Живота, а вечерта да правя със заместник-шерифа каквото тя правела. Дороти доста се напънала да измисли някакво обяснение, но, изглежда, не успяла.

Къдравия казал, че й е време да научи нещо повече за морала, а карнавалната компания не била подходящо място за това. Понеже всичко, което правели там, било непочтено. И дори самата Дороти имала навик да краде от лепилото за плакатите и да прави от него вафли. Къдравия допълнил, че нямал високо мнение за умствените възможности на заместник-шерифа, но че той все пак бил виден и богат, така че едно младо момиче щяло да бъде на сигурно място при майка му. Та Дороти трябвало да бъде благодарна и да замине с тях, за да се научи на почтеност, а после, ако й писнело, винаги можела да избяга.

Дороти дълго умолявала Къдравия да й позволи да остане в карнавалната компания и му обещавала да се промени и да слага яйца във вафлите. Но тогава се оказало, че самият той смятал да напусне компанията, понеже бил разбрал, че гълтането на змии към нищо добро не водело, и даже съжалявал, че по-рано не бил разбрал това, та да се е захванал с друга работа и сега да можел да предложи нещо на едно момиче. И добавил още, че бил изпратил в Канзас сити чек за 3 долара за немски точила и щом ги получил, щял да тръгне по света и да стане Човек.

Като чула, че Къдравия напуска, Дороти разбрала, че животът й в карнавалната компания е вече минало, понеже едва ли щяла да понася семейство ле Вино, без да има с кого да им се посмее. Оставала само една възможност и Дороти обещава на Къдравия да изчака да пристигне майката на заместник-шерифа, добре да я огледа и ако се окаже, че могат да се понасят, да опита.

Имало обаче нещо странно — заместник-шерифът непрекъснато се опитвал да завлече Дороти в някой тъмен ъгъл и да й говори. А

Дороти казва, че никога не била чувала такъв конгломерат от християнство и поезия от устата на някой, дете не можел да си отлепи ръцете от нея. Чудела се дали да каже на Къдравия, но тъй като се срамувала, че е такъв Проблем, решила да не го тревожи повече със себе си.

На следващата сутрин Дороти, Къдравия, семейство ле Вино и заместник-шерифът отишли да посрещнат на гарата майка му. Когато тя слезла от влака, се оказало, че е дребничка безобидна жена. Заместник-шерифът се втурнал към нея и я разцелувал. Цялата карнавална компания я заобичала, защото нищо не трогва сърцата така, както нечия майка. А Ал ле Вино обикалял палатките и разправял на всички с прочувствен глас: „Каква мила дама!“. Още същия следобед заместник-шерифът най-сетне арестувал Доктора и вече можели да тръгват обратно към Сан Диего.

Карнавалната компания обаче доста се натъжила, понеже Дороти била прекарала с тях целия си живот. Направили забава в нейна чест в голямата палатка, г-жа ле Вино донесла кейк и лимонада и Дороти получила подарък — голяма библия, та да види майката на заместник-шерифа какви хора имало в карнавалната компания. И всички много плакали и целували Дороти и сантиментално говорели по въпроса за Майката. И давали на Дороти добри съвети. Тя обаче забелязала, че заместник-шерифът говорел толкова много, че майка му не можела да си отвори устата от него. Но тъй като всички били много доволни, Дороти решила да не им разваля настроението и затова си премълчала. Скоро станало време за влака. Настъпил моментът Дороти да се сбогува с Къдравия и той й казал да се измъкне незабелязано зад палатката. Така двамата провели сред змиите последния си разговор и Къдравия й дал за спомен кошница, за каквато Дороти винаги си била мечтала, направена от черупката на броненосец, подплатена с китайска коприна и место дръжка панделка от носа до опашката. Според мен обаче е много жестоко да се избиват малките броненосци, за да се правят кошници. Хората трябва да убиват животните само ако ще направят от тях нещо полезно — например хермелинова наметка.

Дороти поблагодарила на Къдравия за кошницата, и на свой ред му подарила машината за вафли, за да може той, като я продаде, да си купи за спомен сгъваема масичка, на която да подрежда немските

точила и винаги да си спомня за нея. Къдравия обаче отговорил, че ако искал да стане Човек, не бивало да приема подаръци от едно момиче.

Тогава чули, че всички викали Дороти, понеже вече закъснявали за влака. Втурнали се към гарата и настъпило такова объркване и прощални целувките единственото, което Дороти си спомня, е, че Къдравия се качил на стъпалото на влака и извикал: „Сбогом, приятелче! Ако не се видим пак не забравяй, че за мен винаги си била като адски огън!“.

После скочил, понеже влакът вече бил тръгнал. Но Дороти забелязала особения начин, по които я погледнал, и затова, като влязла в купето и седнала до майката на заместник-шерифа, доста се позамислила. И изведнъж ѝ просветнало, че Къдравия бил влюбен в нея! И направо ѝ приляло, че човек, от когото винаги се била възхищавала, можел да се размекне също като Ал ле Вино.

ГЛАВА ПЕТА

Е, сега вече Дороти имала възможност да забрави миналото и да заживее спокойно в малък град, където животът е почтен и мислите на хората — чисти и неомърсени. Когато пристигнали в Сан Диего, заместник-шерифът завел Доктора в затвора, а майка му завела Дороти в стария фамилен дом. И се оказало, че това е много красива голяма дървена къща с шест кулички на покрива. А в стаята на Дороти имало еркерен прозорец и завеси на капки с воланчета, тапети на розички, антично нощно гърне и орехов креват, над който висяла картина, изобразяваща как Джордж Вашингтон си казва молитвата в една снежна пряспа. Дороти обаче си спомня, че като останала сама сред тази обстановка, ѝ се приискало някой да ѝ прати самун хляб със скрити в него пила и въжена стълба.

След малко дошла една прислужница на име Ема да ѝ помогне да си разопакова нещата. И докато ги подреждали в скрина, Дороти започнала да ѝ задава най-различни въпроси. Оказало се, че Ема била от поправителния дом и заместник-шерифът я извадил оттам, понеже винаги давал на неморалните момичета още един шанс и непрекъснато бил в допир с тях. Обаче Ема казала, че някой път заместник-шерифът щял да прекали с допира си с нея. И когато казала това, на лицето ѝ се изписало яростно изражение. Тъй че не успяла особено да развесели Дороти и тя си казала, че какво ли не би дала, само да не била обещавала на Къдравия да издържи там една година.

А когато слязла в салона, открила, че майката на заместник-шерифа въобще няма какво да каже, дори и да има тази възможност. Явно животът с такъв виден син бил изсмукал цялата ѝ жизнена сила.

Но ето че дошло време за вечеря и заместник-шерифът се прибрал вкъщи и довел гост — една изкуствена блондинка на средна възраст, която от години му била секретарка. И, изглежда, в началото между тях имало „роман“ и дори след като той свършил, продължили да правят много неща заедно. Например веднъж, когато се строяла една обществена сграда, вместо мрамор заместник-шерифът изпратил

там обикновени камъни, а секретарката му водела цялата документация и била толкова добре информирана, че той не можел без нея. И не смеел нищо да предприеме, без първо да се посъветва с нея и тя да му каже какво да направи. Така че трябвало да се посъветва с нея и по въпроса за Дороти и затова решил да стисне зъби и без протакане да ги представи една на друга.

Изглежда обаче, тази секретарка още от самото начало не одобрила Дороти. След вечеря се оттеглила заедно със заместник-шерифа в предния салон, затворила вратата и неодобрението ѝ станало толкова силно, че се наложило заместник-шерифът да я изведе на чист въздух. А Дороти се опитвала да потопи чувствата си в разни списания, но дори и „Баптистки маяк“ не могъл да спре сълзите ѝ.

От момента, когато се върнал от чистия въздух, отношението на заместник-шерифа към Дороти много се променило. Държал се така, сякаш нещо много го потискало, и доброто му настроение се било изпарило. Единственото, което се осмелявал да направи на Дороти, било да я поглежда с ъгълчето на окото си.

Обаче не забравил за образованието ѝ. Майка му я завела в най-доброто училище, само за момичета, и там започнали да я подготвят за това, което по-късно щяла да стане. И за първи път в живота си Дороти имала възможност да общува с изискани момичета от християнски семейства и да научи какво е Почтеност и Истина.

За съжаление Дороти не успяла да се научи на Почтеност, понеже още първия ден в училището си имала неприятности — момичето, дете седяло пред нея, я помолило да му услужи с един химически молив и тъй като Дороти имала цяла кутия пълна с химически моливи, дала няколко на момичето. Всички момичета обаче били вече предупредени откъде идвала Дороти и се отнасяли с недоверия към нея. Така че момичето казало на учителката, че Дороти раздавала моливи, и тя казала на Дороти да остане след часовете и провела Разследване. Разбира се, оказало се, че моливите не били откраднати, но учителката обяснила, че дори подозрението за Злото е вече зло и затова Дороти трябвало повече да внимава за в бъдеще.

Дороти казва, че през цялото време, което прекарала в онова училище, я преследвали така, сякаш била убила някого, но върхът бил, когато веднъж на двора няколко момичета, както обикновено, започнали да си разправят рисковани неща. Само че техните приказки

всъщност нямали никакъв сюжет и в тях не се случвало нищо интересно, на Дороти скоро ѝ омръзнало да ги слуша и решила да им разкаже нещо наистина смешно. За нейна огромна изненада обаче това много ги шокирало и веднага я наклеветили на учителката, че разкривала тайни за неща, които едно младо момиче не бива да споменава.

Така Дороти се озовала при директора. Той ѝ обяснил, че ще се наложи да я изключи, ако учи на мръсни работи невинните момичета от почтени християнски семейства. И я запитал не е ли разбрала вече какво означава да си християнин. Дороти му отговорила, че доколкото е успяла да разбере, в Сан Диего това означавало, че можеш всичко да правиш, стига да не си признаваш, че ти е приятно. После директорът ѝ казал да почака в кабинета, а той отишъл да обсъди морали ѝ с целия клас. Но като излизал от кабинета, се обърнал и ѝ се заканил с пръст, поусмихнал се и казал. „Ах ти, малка езичнице“. Така че според мен той всъщност тайно желяел да пофлиртува с нея, но не му достигнала мъжественост.

После отишъл в класа на Дороти и казал на момичетата, че за съжаление Дороти не се била родила в почтено семейство, така че те трябвало да организират комитет, които да ѝ помогне да влезе в правия път. След което Дороти станала център на вниманието чак докато едно друго момиче не сгазило лука с един гостуващ футболен отбор.

Дороти обаче въобще не се интересувала от големите възможности и скоро започнала да бяга от училище и да се мотае из зоологическата градина, където миризмата ѝ напомняла за карнавалната компания, а животните отвличали мислите ѝ от гражданите на Сан Диего.

Скоро нещата вкъщи тръгнали на зло. Понеже Ема започнала да хвърля все по-яростни погледи към заместник-шерифа и си мърморела, но така, че всички да я чуят. И това, за което най-много си мърморела, било Неправдата, че момиче като Дороти живеело в разкош и имало прекрасна стая и красиви рокли, а самата тя не само трябвало да понася заместник-шерифа, но и да бъде прислужница. И се стигнало до момент, когато заместник-шерифът бил готов да я изгони, но не смеел да го направи, понеже знаел колко много приказват прислужниците.

В кантората не му било по-леко — там трябвало да слуша неприятните забележки на изрусената си секретарка за обществените сгради, в чиито строеж бил участвал, и за това, как бил нарушавал неведнъж с нея закона за нравствеността.

Нещата обаче не можели дълго да продължават така. Постепенно заместник-шерифът, изглежда, свикнал с голямото напрежение и започнал пак да попоглежда към Дороти. Докато една вечер забравил всякаква предпазливост и решил да чуе как Дороти си казва молитвата по нощница.

Така че се наложило Дороти да се съгласи, а след като свършила, заместник-шерифът пожелал да я завие, седнал на кревата и заговорил за невинното девичество. Но приказвал едно, а вършел друго. И Дороти тъкмо щяла да скочи и да се разписка, но заместник-шерифът изведнъж преbledнял и паднал в безсъзнание, понеже Ема му била сложила отрова в кафето.

Наложило се да повикат доктора и щом се почувствал по-добре, първото нещо, което заместник-шерифът направил, било да предупреди всички да си държат езика зад зъбите и да казват, че бил болен от пневмония. Към Ема обаче се отнесъл много великодушно — не я арестувал, а само я пратил обратно в поправителния дом, за да предотврати клюките.

Когато обаче секретарката открила истината за случилото се, решила, че трябва да се грижи за него, докато той напълно се оправи, и нищо не могло да я спре. Нанесла се в къщата с целия си багаж и скоро всички започнали да ѝ се подчиняват. Искам да кажа всички, освен Дороти, понеже тя всъщност насърчавала Дороти да ходи да си търси белята и Дороти скоро си я намерила.

ГЛАВА ШЕСТА

В Сан Диего пристигнала пътуваща театрална труппа — „Актьорите на Фредерик Морган“. И един следобед, било сряда, Дороти както обикновено била избягала от училище и отишла на матине. Този ден давали „Приказка за два града“ и джентълменът в главната роля бил самият Фредерик Морган.

А този Фредерик Морган имал такова силно присъствие, че още щом излезел на сцената, веднага всички разбирали, че е там. Понеже имал навик да стои с гръб към публиката и да си крие лицето. А когато усетел, че напрежението е достигнало връхната си точка, рязко се обръщал и заставал в поза. И Дороти казва, че когато направил това, по гърба ѝ полазили такива тръпки, все едно в облегалката на стола ѝ пуснали ток.

Та Дороти седяла като в транс и не можела да откъсне очи от Драмата. И още преди последната сцена, в която Фредерик Морган се изправял на стъпалата и казал, че за първи път прави нещо добро в живота си — щял да увисне на бесилката, Дороти гледала вече по нов начин на въпроса за сексуалното привличане — усетила, че всички онези неща, които заместник-шерифът се опитвал да направи с нея и от които тя се гърчела като червей, щели да бъдат съвсем различни с Фредерик Морган в главната роля.

След представлението Дороти отишла във фойето да се полюбува на фотографията му. И тук се намесила Съдбата, понеже самият Фредерик Морган също имал навик да се отбива във фойето и да се мотае около фотографията си. Като видял възхищението на Дороти, разбрал, че те двамата имали нещо общо, и любезно я заговорил. И от дума на дума г-н Морган поканил Дороти да изпият една кока-кола и тя да му разкаже за Живота си. А щом разбрал, че била израсла в карнавална компания и баща ѝ бил акробат, той я попитал дали не би желала да се върне към „професията“. Дороти била на седмото небе и казала да, въпреки че той ѝ предложил някакви си 12 долара на седмица.

На Дороти не ѝ се наложило дори да бяга от къщи. Понеже заместник-шерифът наистина оздравял, но бил съвсем загубил дух и във всичко се подчинявал на изрусената си секретарка. И когато тя му казала, че Дороти желае да направи кариера, той провел дълъг разговор с нея (Дороти) и казал, че както се били развили нещата, той не можел да направи това, което искал, та затова нямало да я спира. Така Дороти напуснала единствения почтен дом, който някога имала, и се преместила в пансион за актриси. А след два дни прочела във вестник „Сан Диего юниън“ заглавие: „Заместник-шериф спечелва сърцето на секретарката си с шеметно ухажване“. Ето така Дороти пренебрегнала възможността да стане булка на богат младоженец, а вместо това започнала да репетира ролята на статистка в сцената на бара в пиесата „По река Юкон“.

Нещата вървели така цяла седмица, а след това започнали да репетират една пиеса от Бродуей, в която Фредерик Морган играел ролята на весел ирландец, който целувал всяко момиче, което срещнел. На Дороти той дал ролята на момиче, което среща във второто действие. Докато репетирали, г-н Морган не губел време за целувките, обаче на генералната репетиция той вложил целия си талант. И след този момент Дороти била вече напълно сигурна, че ѝ харесва. Изглежда, самият г-н Морган започнал да вижда Дороти в нова светлина и така и на двамата им било много приятно да играят в пиесата.

А след като изиграли няколко представления, се стигнало до момент, когато трябвало да се направи нещо. И в сряда вечерта след представлението г-н Морган поканил Дороти на хамбургери. Дороти обаче забелязала, че когато поръчвал, той казал на келнера да не слагат в тях лук.

След като изяли хамбургерите, г-н Морган казал на Дороти, че имал да ѝ казва нещо и я поканил в квартирата си. Дороти приела. И когато стигнали там, той ѝ разказал историята на живота си. Оказало се, че всъщност бил женен, но семейният живот е смърт за артиста и затова изпратил жена си обратно там, откъдето я бил взел, понеже Актьорът трябва да влага всичките си чувства в играта. И тогава казал на Дороти, че според него тя ще стане велика Актриса, само да почне да си усъвършенства изкуството и се сблъсква в Живота. Казал ѝ още, че бил готов да я подготви за Живота и че това било невероятна

възможност за момиче като нея, понеже за това го молели дори дами от висшето общество, които носели истински перли. А след като приключил с препоръките, я попитал дали иска да си ходи, или ще си свали нещата и ще поостане.

И Дороти си свалила нещата.

ГЛАВА СЕДМА

Дороти обаче казва, че според нея, а и според публиката и критиката играта ѝ въобще не станала по-прочувствена от това, че била научила нещо повече за Живота. Според мен обаче работата е в това, че се оказало, че не е чак толкова приятно да научиш нещо за Живота. Искам да кажа, че силата на Дороти не е в разговорите насаме с някой джентълмен. И г-н Морган явно също забелязал това, та двамата решили просто да забравят за случилото се.

Веднъж трупата давала представления в Монтерей — град, пълен с хотели за отбрани хора. Между тях бил и цял отбор за поло. И кой мислите бил капитанът им? — Самият Чарли Брийн от известната богата фамилия Брийн.

Един ден отборът излязъл на ранна сутрешна тренировка и затова до вечерта играчите успели да се напият даже повече от обикновено. И решили да отидат на представлението. Обаче не обръщали внимание на сюжета, а подхвърляли обидни забележки към актьорите. Когато злодеят се нахвърлил върху г-н Морган, Чарли Брийн извикал: „Прасни го мутрата!“. Нещата явно отивали на зло, но тогава на сцената излязла Дороти в ролята на прислужница, която вдига телефона. Изведнъж отборът млъкнал и започнал да проявява интерес към пиесата. Дороти толкова им харесала, че когато трябвало да напусне сцената, те така се развикали, че представлението спряло. Явно познанията за Живота все пак се били отразили добре на актьорското майсторство на Дороти.

Отборът погледнал в програмата, прочел там името ѝ и започнал да скандира: „Искаме Дороти!“. И нищо не било в състояние да ги спре. И тъй като било невъзможно да ги изхвърли навън, най-накрая се наложило г-н Морган да прати Дороти да седне при тях, за да може той да продължи играта си. А и без това нямало нужда повече от нея, тъй като в онази пиеса телефонът звънял само веднъж.

Щом Дороти седнала при тях, целият отбор изведнъж се укротил и се превърнал в безупречни джентълмени, особено Чарли Брийн.

Изглежда, той от пръв поглед безумно се влюбил в Дороти. И дори когато се поуспокоил, алкохолът все пак избивал — Чарли дишал тежко в посока към Дороти, подпирал се на рамото ѝ и мърморел нещо несвързано. Това обаче е много скучно за момиче като нея и затова след представлението, вместо да отиде с тях на вечеря с шампанско, Дороти се измъкнала с гардеробиера. Оттогава се специализирала в бягане от милионери.

На следващия ден отборът заминал на юг, обаче Чарли Брийн не забравил момичето, в което се бил влюбил. Написал ѝ писмо и ѝ казал веднага да заmine за Ню Йорк, за да започне да играе във „Фолис“, а той щял да дойде да я види там някой ден. И сложил в плика още и писмо до един борсов посредник, който познавал г-н Зигфилд — директора на „Фолис“, както и чек за хиляда долара. Дороти обаче не обърнала внимание нито на писмото, нито на чека, понеже била толкова невежа, че си мислела, че парите могат да бъдат единствено в банкноти и монети.

Една вечер обаче Дороти и едно друго момиче от трупата си стягали багажа за Сакременто и Дороти случайно попаднала на писмото. Показала го на момичето, което някога познавало богат търговец на дървен материал и затова знаело какво е чек. Та то обяснило на Дороти и я посъветвало да отиде в Ню Йорк и да направи това, което джентълменът ѝ казал в писмото. Помогнало ѝ да се пригответи за път и даже ѝ намерило шивач, който шиел по къщите.

Когато дошло време да отпътува за Ню Йорк, Дороти си помислила, че все пак г-н Морган бил вложил много старание да развие Изкуството ѝ, та му купила бастун със златна дръжка. Понеже Дороти е от онези момичета, които правят подаръци на джентълмените. Но аз се опитвам да не я виня, понеже съм с широки възгледи и познавам Психологията, и затова добре разбирам, че някои хора не са виновни, че имат противоестествени инстинкти. Но ме побиват тръпки само като си помисля, как Дороти тръгнала за Ню Йорк — град, пълен със сладки момичета като нея, с по-малко от хиляда долара в джоба си и съвсем погрешни представи за Живота.

ГЛАВА ОСМА

Никой не бил учил Дороти как да се облича и вместо да носи розово или небесносиньо като всички момичета, тя се обличала в яркочервено и още като я погледнели, джентълмените решавали, че е от онези момичета, които не се нуждаят от помощ. Понеже джентълмените може и да се заглеждат по червеното, но нищо не задържа вниманието им така, както розовото и небесносиньото. И вместо да се опита да се запознае с някой джентълмен, от когото да понаучи нещо, през целия път до Ню Йорк Дороти слушала смешните спомени на един чернокож кондуктор. Така че, когато пристигнала в Ню Йорк, не познавала нито един джентълмен, който да ѝ подаде ръка за помощ. Но въпреки това била преизпълнена с увереност и дори не предполагала, че не прилича на другите момичета. А най-голямата ѝ грешка била, че вместо малък куфар или чанта, носела кошница от броненосец.

Когато излязла от Централната гара, Дороти тръгнала по Четиридесет и пета улица да си търси хотел. Опитала се да влезе още в първия, който видяла, но портиерът я погледнал, погледнал кошницата и не я пуснал вътре — казал, че не приемали животни. Дороти се опитала да му обясни, че това бил мъртъв броненосец, дето не можел никого да ухапе, но той ѝ казал, че в този хотел никога не е имало ни жив, ни мъртъв броненосец и тя за коя се мислела, че да нарушава правилника.

Дороти обаче си умира за препирня и му отвърнала, че щом са разрешени куфарите от крокодилска кожа, нямали право да дискриминират броненосците. Портиерът не приел аргументите ѝ и тъй като около тях започнала да се събира тълпа, се наложило Дороти да продължи пътя си.

Следващият хотел се оказал много изискан и само за възрастни дами. Дороти влязла във фойето и там седели доста от тях. Тя окачила кошницата на облегалката на един стол и се приближила до администрацията. В този момент една възрастна дама понечила да

седне на стола, но забелязала броненосеца и припаднала. След като минала паниката, администраторът смръщено изгледал Дороти и ѝ казал, че нямали свободни стаи. Тогава тя решила да опита късмета си на Четиридесет и четвърта улица. Според мен обаче нито един изискан хотел нямало да я приеме, ако не се била намесила Съдбата.

Понеже следващият хотел се оказал „Алгонкуйн“, където отседат всички известни актриси и други звезди. Точно когато влизала, Дороти се сблъскала на входа с Бъстър Кийтън и цяла група актьори, които тъкмо се връщали от снимки и били облечени в смешни дрехи. Администраторът си помислил, че и тя била с тях, дал ѝ стая и разбрал грешката си чак, когато всички се преоблекли и слезли за вечеря. Но вече било много късно.

Когато влязла в ресторанта, Дороти забелязала, че била център на вниманието. И както тя самата казва, хвърлила им по един „мръсен“ поглед, че така я зяпали, само защото била добре облечена. Влязла много самоуверено в специалния салон, запазен само за известни литератори и актьори. А Джордж, главният келнер, толкова се сащисал, като я видял, че ѝ дал маса. За вечеря Дороти си поръчала салата от омари, пилешка салата и плодова салата и решила, че вече е станала Светска дама.

Скоро се сприятелила с келнера, дето обслужвал нейната маса, и му казала, че е дошла в Ню Йорк, за да играе, във „Фолис“. Той казал на Джордж, а когато всички знаменитости попитали Джордж коя е Дороти, той им казал, че тя си мислела, че е дошла в Ню Йорк, за да играе във „Фолис“. Това много ги разсмяло. Така Дороти станала за смях на целия хотел „Алгонкуйн“. А най-много ѝ се смеела Кръглата маса на известните критици. Понеже един от тях се опитвал да уреди във „Фолис“ една негова позната, която наистина имала какво да предложи на публиката. И той добре знаел колко трудно било да се добереш до г-н Зигфилд.

Онова момиче било красива имитация на руска княгиня от типа жена вамп. Имала гарвановочерна коса и черни очи, доста отчаяно антиболшевишко изражение и слабост към висящи антични обеци. Дороти казва, че заслужава уважение за това, че била измислила начин да изглежда добре, без да използва вода. И хората навсякъде я заглеждали и се питали коя е. Отгоре на всичко била и много умна — нещо рядко срещано — и можела с часове да говори почти на всякаква

тема. А най-много обичала да разговаря с някой джентълмен на тема Любов.

Но, разбира се, не била подходяща за „Фолис“, понеже била прекалено драматична. Освен това не можела да играе и в истинска драма заради ужасния си европейски акцент. Но се била закарала, веднага щом усъвършенства американския, да покаже на всички американци своята интерпретация на известния г-н Стриндберг. И с нетърпение чакала да я приемат във „Фолис“, за да може да се запознае с богати любители на Изкуството, които да финансират нейния собствен театър.

Неслучайно цялата Кръгла маса я смятала за божествена. А Питър Худ, който я бил открил, се влюбил лудо в нея. Първия път, когато се запознали, той я завел на литературна забава в „Алгонкуйн“, на която всички писатели, дето денем си напъргали мозъка да измислят нещо забавно, си напъргали мозъка и цяла нощ да играят на шаради^[1]. Посред една шарада обаче един от великите писатели толкова се въодушевил, че изтървал горяща свещ върху една от онези сладки хартийки, в които са увити бонбоните. Така станал пожар и всички панически се разбягали. Но когато на улицата се преброили, се оказало, че един липсва. Това била руската княгиня. Питър Худ решил, че е длъжен да ѝ спаси живота, тъй като той я бил довел на забавата. Втурнал се в огъня и когато открил княгинята, тя седяла в унес и шепнела колко е прекрасен пламъкът! Тогава Питър Худ разбрал, че тя била по-различна от другите красиви момичета. Била пълна с Душа? Той стоял и я гледал прехласнато, а междувременно пожарът угаснал. Така всички разбрали, че тя е гений. И от тогава цялата Кръгла маса започнала да я боготвори. И всички се опитвали да я представя на г-н Зигфилд, но той все не бил в кантората. Та не е чудно, че се присмивали на момиче като Дороти.

Тя обаче още първия ден се обадила на борсовия посредник и му казала, че носи за него писмо от Чарли Брийн. Той много се зарадвал, понеже борсовите посредници умират да запознават момичета с г-н Зигфилд. И затова ѝ казал, че веднага идвал да я вземе и да я заведе на обяд в „Риц“. Когато обаче я видял, сякаш се постреснал. Огледал я, пак я огледал и интересът му май започнал да се изпарява. Понеже Дороти току-що била открила щанда за фалшиви бижута в магазин „Блумингдейл“ и външността ѝ била още по-стряскаща. Така че

борсовият посредник я завел в едно кафене, посещавано от художници, където никой нямало да обърне внимание на дрехите ѝ.

Дороти обаче въобще не знаела как да задържи вниманието на един борсов посредник. Все се опитвала да го разсмее, а то само по себе си е вече фатално. Искам да кажа, че борсовите посредници обичат да се смеят само ако са на театър или пък ако си разказват помежду си рисковани истории. Но когато са с някое момиче, те са сериозни и желаят да му дадат добри съвети.

Та затова първото нещо, което той казал на Дороти, било, че Ню Йорк е пълен с пороци. Но вместо да го слуша с уважение, Дороти го попитала дали не знае някой и друг адрес. Тогава разговорът сякаш замрял. В края на краищата обаче той решил да преглътне и се почувствал по-добре. Обяснил на Дороти, че трябва много да внимава с какви джентълмени се запознава и първо да го пита дали може. А Дороти му казала, че единственият, с когото се била запознала било момчето от асансьора в „Алгонкуйн“ и че, ако той не го одобрявал, тя можела отсега нататък да използва стълбите. Тогава той започнал да се чувства много неудобно с момиче, за което явно нямало нищо свято. Но се сетил, че Чарли Брийн му бил приятел и затова обещал да се опита да ѝ помогне.

Изглежда обаче, единственото общо между борсовия посредник и г-н Зигфилд бил адвокатът им. Затова той поканил този адвокат на обяд, а поканил и Дороти. Адвокатът добре я огледал и обяснил, че за съжаление преди няколко дни бил препоръчал на г-н Зигфилд един контрабандист, чието уиски се оказало чист дървесен спирт, та точно сега нищо не можел да направи за нея.

Скоро обаче парите на Дороти свършили. Но нея това никога не я е тревожило, така че продължила спокойно да си прекарва времето във фойето на „Алгонкуйн“ и все повече да се сприятелява с момчето от асансьора. И всички, които влизали или излизали оттам, се спирали и я питали: „Е, госпожице Шоу, кога започвате при г-н Зигфилд?“. Докато една сутрин Дороти толкова се ядосала, че отишла направо в кантората на г-н Зигфилд в театър „Ню Амстердам“ и се заприказвала с пиколото там. Попитала го дали случайно не може да я запознае с г-н Зигфилд, а пиколото ѝ казало да почака малко и влязло в кабинета на г-н Зигфилд. След малко вратата се пооткрехнала, пак се затворила, а когато

пиколото излязло оттам, казало на Дороти, че може да влезе. Ето така тя се запознала с г-н Зигфилд.

И Дороти казала, че това, което се случило по-нататък, било истинско чудо. Г-н Зигфилд я накарал да застане срещу светлината и добре я огледал, като не спирал да пуши пурата си. После написал бележка на г-н Джийн Бък да я включи в представлението и ѝ казал да се яви в понеделник на репетиция.

Според мен обаче това не било никакво чудо, а просто Геният на г-н Зигфилд. Понеже той може да прозре през всички лоши качества на едно момиче и да види добрите. И Дороти казва, че всеки борсов посредник просто би подминал всички момичета от „Фолис“, ако, разбира се, г-н Зигфилд вече не ги е открил. Понеже борсовите посредници винаги допускат грешката да изберат някое префинено момиче, а после се чудят какво не ѝ достига, та да я вземат във „Фолис“. На борсовите посредници, изглежда, не им достига Психология, та да разберат, че всъщност техният истински идеал е малката провинциална красавица, която са целунали, когато са били шестнайсетгодишни. Но г-н Зигфилд добре познава Психологията и затова избира точно такива момичета. И Дороти казва, че единственото, което прави, за да ги „възвеличи“, е, че ги кара да си изчистят сламките от косата и да спрат да си колосват бельото. Що се отнася до роклите им, той предпочита да взимат моделите от Париж, щата Кентъки, а не от Париж, Франция. Понеже никой не знае по-добре от него, че капките и каренцата са по-ослепителни за борсовия посредник, отколкото фината коприна. Всъщност, когато не са на сцената, момичетата от „Фолис“ съвсем приличат на докарани направо от пикника на неделното училище в малко градче.

И е направо губене на време да се пращат препоръчителни писма на г-н Зигфилд, понеже годишно той получава около 20 хиляди и във всички тях се казва дословно едно и също:

„Уважаеми г-н Зигфилд,

С това писмо бих искал да Ви представя госпожица еди-коя си — невръстно момиче, пълно с амбиции, което трябва да издържа семейството си и на което аз единствено искам да помогна“.

А Дороти казва, че когато г-н Зигфилд получи подобно писмо, това най-често означава, че невръстното момиче пристига с ролс-ройс и е вече така „обработено“ от някой г-н Беидъл или г-н Тапе, че съвсем е изгубило индивидуалността си. А най-добрите момичета на г-н Зигфилд самички са си дошли при него, направо от Четиридесет и втора улица.

След срещата си с г-н Зигфилд Дороти се върнала право в „Алгонкуйн“ и първият, когото срещнала във фоайето, се случил г-н Худ — покровителят на известната руска княгиня.

Както обикновено, той попитал Дороти: „Е, госпожице Шоу, кога започвате при г-н Зигфилд?“. Дороти отговорила: „В понеделник“. Той просто не повярвал на ушите си, та се наложило тя да му покаже бележката до г-н Бък и тогава той едва не умрял. Новината светкавично обиколила фоайето и всички едва не умрели. А когато руската княгиня научила, тя наистина почти умряла. Понеже била прекарала пред кабинета на г-н Зигфилд осем седмици с десет препоръки в ръка, но не била допусната дори през прага на приемната.

По-късно Дороти открила, че щом някой му пращал интелектуално момиче, г-н Зигфилд първо добре го оглеждал през процеп на вратата. И ако отгоре на всичкото се оказало и от типа „жена вамп“, въобще не се стигало до среща между тях. Понеже никой не знае по-добре от г-н Зигфилд, че жените вамп за нищо не ги бива. Затова във „Фолис“ никога не е била допускана жена вамп. И дори знаменитата Долорес, макар и впечатляващо красива и стройна брюнетка, не е от вампирския тип, а е цяла Мадона.

Та се оказало, че всъщност умът и душата на руската княгиня не й помогнали кой знае колко. Понеже този тип момичета може да представляват интерес за литературните джентълмени, но не и за борсовите посредници. Никой борсов посредник не се чувства добре в компанията на момиче, което обича да говори на рисковани теми, като например за Любовта. Момичетата, които говорят за Любов, са най-известни с това, че като правило джентълмените се стремят да ги избягват.

И както по-късно се оказа, г-н Зигфилд наистина имал право — Дороти сега е едно от най-известните момичета в Ню Йорк, а от руската княгиня излязло само статистка в драмите за селския живот например в Унгария.

Когато приятелят на Чарли Брийн разбрал, че Дороти репетирила във „Фолис“, онемял от почуда. А щом се съвзел, започнал да разбира, че въпреки всичко в Дороти имало нещо. А самата Дороти скоро започнала да се досеща, че имало нещо не наред. Затова захвърлила фалшивите бижута и червените сатенени рокли, а в замяна на това си купила розова карирана ленена рокля от Шесто авеню и така заприличала на останалите момичета от „Фолис“.

Приятелят на Чарли Брийн, изглежда, започнал да му праща телеграми в Калифорния, в които се хвалел как бил уредил Дороти във „Фолис“. Това много ядосало Чарли и той му изпратил саркастична телеграма, която гласяла: „Гади ми се от теб! Заслугата не е твоя! Признай кой я откри!“.

Освен това Чарли започнал всеки ден да праща телеграми на Дороти и в тях поздравявал сам себе си, че я бил открил. Обаче трябвало да остане в Калифорния заради полото и, в края на краищата, станал дори световен шампион. И тогава изпратил на Дороти телеграма, че най-щастливият ден в живота му щял да бъде, когато дойде в Ню Йорк и направи голямо парти в нейна чест.

И докато Чарли Брийн напрягал всички сили по-скоро да дойде в Ню Йорк, Дороти репетирила във „Фолис“. И, разбира се, първото нещо, което направила, било да си намери приятелка. Но вместо да се запознае веднага с някоя звезда, тя продължавала да търси.

Тук трябва да кажем, че във „Фолис“ винаги има 18 момичета, които са английският балет. Те нищо друго не правят, освен да се скъсват от репетиции — не ходят по забави, понеже, също като войниците, трябва непрекъснато да се упражняват. В резултат на това са като едно-единствено момиче — не само на сцената, но и в живота. Та когато Дороти си търсела приятелка, тя си избрала балета. Искам да кажа, не едно момиче, а наистина целия балет. И вместо да се вози в ролс-ройс с някое момиче с Бъдеще, тя обикаляла улиците на Ню Йорк с цял английски балет. Понеже никое момиче от балета не ходи никъде без останалите 17. Дороти казва, че направила този избор, понеже дотогава не била чувала кокни^[2]. И можела с часове да слуша английския балет, без да й омръзва:

Най-сетне една сутрин Чарли Брийн пристигнал в Ню Йорк, завел Дороти на обяд, а след това трябвало незабавно да замине за фамилия си дом, понеже баща му се бил разболял от пневмония.

Обаче казал на Дороти, че ще се върне към 10 часа вечерта и ще я заведе на парти, което организирал в нейна чест.

След репетицията, вместо да се прибере вкъщи и да си почива за вечерта, Дороти и английският балет се качили на автобуса и отишли на Кони Айлънд^[3]. И Дороти така се забавлявала на въртележката, че забравила да си поглежда часовника. Когато се прибрала, часът бил 12, Чарли Брийн я чакал във фойето вече от два часа и бил толкова нервен, че щял всеки момент да избухне.

[1] Игра на отгатване на думи чрез драматизираното им представяне. ↑

[2] Лондонски диалект, особено характерен за нисшите класи. — Бел.прев. ↑

[3] Кони Айлънд — увеселителен парк в Бруклин. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Така Дороти започнала да играе във „Фолис“, а Чарли Брийн се влюбил още по-лудо в нея. И една вечер я извел на разходка с такси из „Сентрал парк“ и я попитал според нея какво трябвало да направят. Единственото, което Дороти искала обаче, било час по-скоро да слезе от таксито, понеже тя е от типа студени момичета, за които двама души, събрани заедно, са вече цяла тълпа. Но не искала да обиди Чарли и затова съчинила някаква лъжа — казала му, че била вярваща католичка и не можела да направи нищо такова, дето да накара свещеника да смръщи вежди в изповеднята.

А когато Чарли разбрал, че Дороти била не само невинна, но и религиозна, любовта му прераснала в благоговение, а намеренията му — в брачни. Така че отишъл при майка си и провел с нея дълъг разговор по въпроса за брака и ѝ разказал за прекрасното момиче, което бил срещнал.

Изглежда, майка му много искала той да се задоми и да си пие вкъщи, вместо да ходи по нощните заведения, където пред очите на всички позорял старото фамилно име. Но, изглежда, също така изборът на г-жа Брийн никога не съвпадал с този на Чарли. Тя предпочитала едно момиче на име Мюриъл Дивенън, чиито предци някога се били движели в същите среди като техните. От Мюриъл щяло да излезе чудесна съпруга, понеже не се захласвала по момчетата, а прекарвала всичкото си време с приятелки. Но аз все пак мисля, че момчетата донейде се харесвали на Мюриъл, понеже тя избирала всичките си приятелки така, че да приличат на момчета. Важното обаче било, че щяла да се прежалея и да се омъжи за Чарли заради парите му.

Госпожа Брийн държала толкова много на Мюриъл, понеже тя знаела точно кога и как да се държи в Обществото. Чарли обаче обяснил на майка си, че е добре да знаеш как да се държиш в Обществото, само ако на теб самия ти е добре. Ако обаче ти е неприятно, това си е чиста измама и затова той предпочитал момиче като Дороти. В края на краищата, г-жа Брийн много мило казала на

Чарли, че единственото ѝ желание било той да се ожени за момиче по свой собствен избор. И му казала още да доведе Дороти на гости, та да може цялото семейство да се запознае с нея.

Изглежда, въпреки аристократичността си, г-жа Брийн имала много широки възгледи, особено като за богата дама като нея. И тя често канела на гости хора, прочути с професията си и тя се опитвала да ги накара да се почувстват почти толкова колкото и приятелите ѝ от висшето общество, на които не им се налага да правят нищо, за да станат известни.

Винаги, когато Чарли лудо се влюбел в някое ново момиче от „Фолис“, г-жа Брийн го канела на гости и се държала много, много мило с него — отваряла разговор за литература, музика и изкуство, та да види Чарли колко подходящо било момичето за такава изискана среда. Всеки път обаче, изглежда, ставало нещо фатално, понеже след като — майка му свършела с момичето, Чарли винаги размислял и се отказвал от любовния роман.

И така г-жа Брийн с такова нетърпение чакала да се запознае с Дороти, че казала на Чарли да я доведе на семейна вечеря. А след като семейството свършело с нея, щели да дойдат всичките им приятели от Висшето общество. За развлечение щели да наемат камерен оркестър. Г-жа Брийн, разбира се, не можела и да предположи, че за момиче като Дороти камерните оркестри не са особено приятни. Но Чарли решил, че идеята на майка му била просто чудесна.

Само като стъпи в преддверието на стария фамилен дом на семейство Брийн на Пето авеню, всяко момиче веднага усеща, че наистина му предстои нещо важно. Понеже трябва да мине през три врати, първите две, от които — железни.

Когато обаче Чарли въвеждал Дороти през тях, единственото, за което тя си помислила, било, че така семейство Брийн имало три възможности да я изхвърли навън. Искам да кажа, че започнала да губи самообладание.

След като минали и през третата врата, главният прислужник ги повел през огромен празен салон, чиято единствена украса били няколко порцеланови слончета в естествена големина, които накарали Дороти да се почувства още по-незначителна. Най-накрая все пак стигнали до старата фамилна библиотека, където под една електрическа лампа седял бащата на Чарли Брийн. Дороти обаче казва,

че след всичкото напрежение той не бил чак такъв връх. Искам да кажа, че е от онези джентълмени, дето никога нищо не са направили в живота си. Семейство Брийн винаги го давало за пример на Чарли — какъв не бива да бъде, ако успее малко да понапегне сили.

Та след като огледала г-н Брийн, Дороти се почувствала доста по-добре. А г-н Брийн ѝ казал, че за него било удоволствие да се запознае с нея, понеже веднъж, преди пет години някой го бил завел във „Фолис“ и това била най-приятната вечер в живота му. А Дороти рекла: „Ами като е така, защо пак не опитате?“. Г-н Брийн казал, че това било наистина прекрасна идея и даже се почудил как не му било хрумвало.

Точно когато се чудел, влязла г-жа Брийн и наистина се държала много, много мило с Дороти — говорела ѝ като на равна. Първо я попитала какво било мнението ѝ за няколкото редки антикварни книги, които стояли в библиотеката им. И г-жа Брийн била толкова учтива, че след като зададяла въпрос, млъквала и чакала отговор. Дороти обаче нямала такъв и атмосферата доста се напегнала. Понеже Дороти не познава достатъчно добре Етикета, та да се сети, че когато едно момиче няма какво да каже, най-добре е да поиска чаша вода. И като поиска вода, а такава е трудно да се намери, момичето може да се почувства доста важно.

Та след като видяла, че Дороти не може да се почувства по-неудобно от това в библиотеката, г-жа Брийн я поканила да минат в галерията, за да ѝ покаже една нова картина, която тъкмо била купила. И я помолила добре да я огледа и да ѝ каже какво мисли за нейното *chiaroscuro*^[1]. Дороти, разбира се, нищо не мислела, но изведнъж ѝ дошла умна идея — попитала Чарли той какво мислел. А той отговорил: „Дявол да го вземе! И понятие си нямам!“. Разбира се, г-жа Брийн доста се засрамила, че синът ѝ бил толкова необразован. И ѝ се наложило да прехапе устни. Но станала още по-любезна към Дороти и ѝ казала, че я чакала малка изненада. Изненадата бил самият г-н Джеферсън Брийн — известният чичо на Чарли — глава не само на целия род, но и един от най-видните американци на века — който щял да дойде специално да огледа Дороти по време на вечерята.

Докато го чакали обаче, дошла Мюриъл Дивенън и добре огледала Дороти. И, изглежда, веднага я харесала, понеже доста здраво разтърсила ръката ѝ. Дороти обаче се държала направо много

некултурно — дръпнала си ръката и се заоглеждала откъде да се измъкне. Най-накрая дори Чарли забелязал това, отвел я настрана и я попитал какво има. Дороти отговорила: „Нищо, дето едно земетресение да не може да разчисти!“. Чарли обаче не разбрал какво искала да каже и продължил да я гледа изпитателно.

Дошло време за вечеря и г-жа Брийн решила да не чакат повече г-н Джеферсън Брийн, понеже, когато един джентълмен държи в малкото си джобче съдбата на Нацията, той, разбира се, винаги може да закъснее. Та тя ги повела през пет-шест огромни салона с хлъзгав под и арменски килими.

Най-сетне стигнали до една стара дъбова столова, където в чест на Дороти била наредена голяма маса — също като на погребение. И точно, когато сядали, влязъл самият Джеферсън Брийн. Дороти веднага се сетила, че го била виждала и преди — в апартамента на едно момиче от „Фолис“ — Глория. Само че там той се представял под името г-н Джоунс. Когато майката на Чарли му представила Дороти, той доста се изненадал. Обаче, изглежда, не желаел да споменава пред фамилията за предишното им запознанство, така че само казал: „За мен е чест!“.

По време на вечерята Джеферсън Брийн изнесъл на Дороти цяла лекция за пороците на модерния живот и най-накрая споменал предишната им среща в апартамента на Глория. И обяснил на Дороти, че се опитвал да напътства и помага на Глория и че според него, ако един джентълмен давал на едно момиче скъпи апартаменти, коли и бижута, за да го предпази от порока, а не обратно, светът наистина щял да бъде по-добър. И обяснил, че той самият точно това се опитвал да направи с Глория. Дороти си премълчала, понеже единственото, за което се сещала, не било за казване в такъв изискан дом.

После г-жа Брийн започнала да разпитва Дороти за живота на момичето от „Фолис“. Понеже тя, изглежда, била с такива широки възгледи, че искала да знае всичко за Живота. Дороти казва обаче, че според г-жа Брийн момичетата от „Фолис“ били съвсем като червените мравки, за които Дороти нямала достатъчно познания, та да отговори на въпросите ѝ. И затова се опитала да даде на Чарли знак да се измъкнат веднага щом свърши вечерята. Чарли обаче не разбрал, понеже, изглежда си мислел, че на Дороти и било много приятно.

И едва-що свършила вечерята, пристигнал струнният квартет, последван от Висшето общество. Г-жа Брийн била толкова Любезна, че представила Дороти на най-отбраните аристократи, но вместо да използва тази възможност, Дороти напълно се отдала на лошото си настроение. А изражението, което се изписва на лицето ѝ, когато вече едвам издържа, почти може да накара човек да си помисли, че е кривогледа. И така Висшето общество се отдръпнало от нея и я оставило съвсем самичка в един ъгъл. А Чарли тъкмо помагал на майка си да наредят в салона позлатените столове и затова нямал възможност да ѝ прави компания. А всеки път, когато я поглеждал, тя седяла сам-самичка и гледала намусено. Тогава Чарли, изглежда, започвал да се замисля.

А г-жа Брийн отишла при Дороти и ѝ казала, че трябва да се опита да се усмихне, да се забавлява и да се включи в разговора. За разлика от мен обаче, Дороти не знае как да се усмихва в Обществото. В този момент струнният квартет започнал да свири нещо, наречено в програмата „Глупости от Бах“^[2], и Дороти се почувствала даже още по-зле.

С това обаче започнали неприятностите и на самата г-жа Брийн. Понеже, както и да се опитвала, не можела да накара любителите на музиката да пазят тишина. И щом една групичка млъкнела, друга започвала. Така г-жа Брийн трябвало непрекъснато да си проправя път между позлатените столове и да им шепне „Шшт!“. И струнният квартет гледал все по-сърдито.

Но после дошло най-лошото: някой открил, че главният прислужник приготвял в библиотеката подноси с шампанско. И в тази посока започнало такова масово преселение, че най-накрая в салона останали само четири души — струнният квартет. Г-жа Брийн едва не полудяла. Втурнала се към библиотеката, но там вече било претъпкано с любители на музиката. Накрая обаче успяла да си проправи път през тълпата и им казала, че шампанското ще се отвори чак след като свърши концертът. После ги избутала от библиотеката и заключила вратата, без обаче да забележи, че един от гостите е останал вътре заедно с главния прислужник и шампанското. И, разбира се, това била Дороти.

Изглежда, тя веднага се сприятелила с главния прислужник. А той бил доста болшевишки настроен, понеже това трябвало да бъде

почивният му ден. Оказало се, че бил от немски произход и обичал музиката, та си бил купил билет за една опера от Вагнер. И не само не можел да отиде, но и не можел да чуе струнния квартет, понеже заради лошото поведение на гостите трябвало да затворят вратата на библиотеката. Та затова, изглежда, смятал, че на този свят само на богатите им е разрешено да обичат музиката. Ето защо поканил Дороти да пийнат и да забравят мъката си.

Шампанското, разбира се, било от най-доброто, та си пийнали още и изведнъж Дороти започнала да се чувства по-добре. И преди струнният квартет да е стигнал края на програмата, тя вече била стигнала до състояние, в което и в блато да затъвала, пак щяла да се чувства превъзходно. И когато излязла от библиотеката и се върнала при гостите, започнала да раздава усмивки наляво и надясно.

В салона Дороти, изглежда, решила, без никой да я кани, да изпълни един нов танц, който била научила във „Фолис“. И странно нещо — вместо да се ядосат, гостите били очаровани. Дори започнали да ѝ пляскат. Тогава тя решила да изпее една песен, която момичетата били измислили в гримьорната и която не ставала за сцената, камо ли за изискан салон. Но вместо да се шокират, любителите на музиката още по се очаровали и започнали да се тълпят обратно в салона, така че едва не счупили виолончелото на струнния квартет, който се мъчел да излезе оттам.

Дороти станала душата на компанията. Чарли Брийн гордо я гледал и в очите му светел огънят на любовта. Накрая обаче г-жа Брийн дръпнала Дороти за ръка и я накарала да спре, а освен това обяснила на гостите, че горкото дете не бивало да се пресилва.

Когато Дороти се сбогувала с г-жа Брийн, доста от гостите се струпали около тях, за да чуят какво ще каже. А г-жа Брийн била много мила с нея — държала я за ръка и, изглежда, искала още дълго да си говорят. Дороти обаче не разбирала какво ѝ казва, понеже г-жа Брийн интуитивно била преминала на френски. Докато живеела в Южна Калифорния, Дороти била научила доста мексикански думи, та сега ѝ отговорила на мексикански. Според мен обаче не е трябвало да говори мексикански на такава изискана дама, понеже дамите като нея не знаят мексикански, а Дороти е толкова невежа, че не знае, че да водиш разговор на мексикански с някой, който не разбира мексиканския език, е просто върхът на лошото възпитание.

Накрая Дороти казала на г-жа Брийн на мексикански: „Я си вземете от лютите чушки!“ и си тръгна. А г-жа Брийн стояла сред гостите, които се възхищавали от Дороти, скърцала със зъби и викнала след Чарли, че непременно трябва пак да доведе очарователната си приятелка на гости.

Чарли бил на седмото небе, понеже за първи път майка му явно одобрявала момиче от „Фолис“. И всички толкова харесали Дороти, че Чарли бил много, много горд и ѝ направил предложение за женитба.

Но както обикновено Дороти била скептично настроена. Понеже ѝ се сторило, че ентусиазмът на г-жа Брийн бил пресилен и едва ли щял да издържи до олтара. Но все пак ѝ се нравела идеята да може да върне гостоприемството, като на свой ред я покани на сватбения обяд. Което показва, че понякога дори момиче като Дороти може да бъде любезно.

[1] Chiaroscuro — светлосянка. — Бел.прев. ↑

[2] Героинята бърка „fugue“ (фуга) с „fudue“ (глупости). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

И така, Дороти започнала да обмисля нещата. Чарли обаче въобще не бил от типа джентълмени, дето ѝ харесвал. Понеже прекарвал цялото си време да ѝ казва, че била страхотна, а той бил едно нищо. Дороти предпочита джентълмените, които смятат, че единствено те са идеални и не се опитват да го скрият. И ако, освен това приемат подаръци от нея, възхищението ѝ няма граници. Чарли обаче сбъркал пътя към сърцето ѝ — затрупвал я с орхидеи и любовни бележки, които винаги съдържали нещо поетично, например: „О, ти, прекрасно създание!“. И Дороти си мислела, че той явно не бил особено умен, иначе как можел да си мисли, че момиче като нея било прекрасно.

Така се случило, че точно по това време г-н Зигфилд наел един джаз бенд, дето бил израсъл на местна почва в Портланд, щата Орегън, и бил много известен. В този джаз бенд имало един саксофонист на име Лестър, който печелел едва 65 долара на седмица. Ето защо, след като пристигнал в Ню Йорк, Лестър започнал да взема пари на заем.

Смятам, че е направо излишно да разказвам какво се случило, след като Дороти добила навика да дава пари на Лестър. Ще кажа само, че докато един милионер молел за ръката ѝ, тя се влюбила в този саксофонист. И единствената причина, за която Дороти се сещала, била, че той свирел божествено и саксофонът му просто стенел като жив по време на блусовете. Е, вярно, че саксофонът наистина може да накара едно момиче да се почувства много романтично, ако, разбира се, не се пребори с това усещане.

Накрая се стигнало дотам, че Дороти започнала дори да се преоблича до кулисите, за да не изпуска Лестър от погледа си. А същевременно дори и една усмивчица не хвърляла на Чарли Брийн, който всяка вечер плащал по 22 долара за място на първия ред.

Но всъщност единственото, което Дороти и Лестър можели да направят, било да се гледат през кулисите, понеже веднага след като свършел във „Фолис“, джаз бендът отивал да свири цяла нощ в

„Момарт“. А след това трябвало да отидат да си легнат, за да са бодрни за „Риц“, където свирели по обяд.

Всеки ден Дороти приемала поканата на Чарли Брийн за обяд в „Риц“ и всяка вечер — за вечеря в „Момарт“. Наистина било покъртително, понеже Чарли си мислел, че Дороти скоро щяла съвсем да свикне да го търпи. И въобще не му минавало през ума, че тя приемала само, за да могат да се гледат двамата със саксофониста. Чарли е толкова мило момче, че никога не забелязва какво става около него, дори и когато не е пиан.

Една вечер обаче, точно след края на представлението, Дороти и Лестър се сблъскали зад кулисите и той й казал, че му бил писнал животът в джаз бенда и търсел някой да го обича. Това дало на Дороти желаната възможност и от дума на дума той й предложил да се омъжи за него и да се грижи за дома им в свободното си време. Дороти решила първо да се посъветва с две приятелки — едната била от английския балет, а другата била Глория — познатата на Джеферсън Брийн.

Глория я предупредила, че е фатално да се омъжи за саксофонист, ако преди това не й е писнало от него. И й казала още, че било много, много неразумно да подмине Чарли Брийн, когато в най-лошия случай можела да се омъжи за него.

Момичето от английския балет обаче било много романтично, каквито са всички момичета, които не познават много джентълмени. И то казало на Дороти да следва избора на сърцето си.

Е, няма нужда да казвам чий съвет послушала Дороти. Приела предложението на саксофониста и двамата решили да отидат в неделя в Джърси и да се оженят. Дороти поискала от Чарли Брийн колата му на заем, обаче не му казала за какво й трябва. За свидетели поканили приятелката си от английския балет и един приятел на Лестър от джаз бе ида.

И тогава за първи път в живота си Дороти усетила, че може би греши. Понеже по пътя за Джърси успяла да огледа Лестър на дневна светлина и се учудила, че бил намерил в Ню Йорк бръснар, дето да стриже съвсем по орегонски. И колкото по-наближавали Джърси, толкова по-се чудела защо се е съгласила, но вече било твърде късно да се откаже, понеже не искала да проваля деня на момичето от балета и на момчето от джаз бенда, които се били настроили за сватбен обяд.

Същата вечер Дороти била поканила гости и Чарли цял ден пренасял шампанско от фамилия дом. След като Дороти доста си пийнала, почувствала се по-добре, извела Лестър от спалнята, където седял и се опитвал да състави телеграма до семейството си в Портланд в 50 думи, завела го в средата на гостната и обявила, че това бил съпругът ѝ.

Чарли Брийн щял да падне, ако го бутнеш дори с половин пръст. И най-покъртителното било, че не знаел какво да направи — не можел да се напие, понеже вече от години рядко бил изтрезнявал. Затова си поръчал билет за първия кораб, който сутринта тръгвал за Европа. Сбогувал се с Дороти, пожелал ѝ щастие и предупредил саксофониста, че само косъм да падне от главата ѝ, щял да си има неприятности със Закона. После се за препъвал надолу по стълбите и тогава Дороти почувствала, че всъщност женитбата ѝ с Лестър не била чак толкова голямо постижение.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Така започнал семейният живот на Дороти и Лестър и тя за първи път имала възможност наистина да си поговори с него. От разговорите излязло, че той започнал кариерата си като трамваен кондуктор. И се научил да свири на саксофон на задочни курсове. Умът му обаче все още си бил като на трамваен кондуктор и въпреки че не спирал да приказва, всъщност казвал толкова малко, че най-накрая Дороти го посъветвала по-добре да си пази силите за саксофона. Така започнали да си разменят първо реплики, а по-късно и разни предмети — железни свещници и порцеланови пепелници и Дороти наистина започнала да се чуди дали пък женитбата ѝ нямало да се окаже провал. Обаче, след като добре размислила, решила да се опита да живее с него, понеже била дала дума на лютеранския свещеник в Джърси.

Един ден Дороти се сетила, че се била влюбила в Лестър, когато го чула да свири, и затова сега го помолила да си донесе саксофона къщи в неделя, та да прекарат един музикален следобед и тя пак да се влюби в него. И така в неделя следобед Дороти станала рано и му приготвила чудесна закуска — въобще опитала се да се държи като млада булка. А след закуска го накарала да извади саксофона и да изсвири някой блус, понеже блусовете винаги я настройвали сантиментално. Оказало се обаче, че когато свирел сам, блусовете на Лестър звучали направо потискащо. И на Дороти ѝ станало ясно, че от кондуктор никога не може да стане истински саксофонист.

Наложило се да го помоли да спре, а това предизвикало такъв скандал, че накрая Дороти се заключила в спалнята и изпратила телеграма на Чарли Брийн да ѝ каже, към кой адвокат да се обърне, понеже било ясно, че Лестър е несъвместим. Лестър обаче чул всичко и едва не разбил вратата. Тогава Дороти излязла, за да отрече намеците му. А той я ударил с лампиона. Дороти пък грабнала железния шиш за дървата от огнището и така спечелила мача. Но вместо да се цели някъде, дето не било важно, тя го праснала по брадичката и го лишила от възможността повече да свири на саксофон.

Така Лестър останал на легло дни наред и Дороти трябвало да се грижи за него. А когато един съпруг свикне да се грижат за него, вече за нищо не го бива.

Междувременно обаче Дороти получила телеграма от Чарли Брийн с адреса на един адвокат на име Ейбълс. Чарли казвал още и че щял да плати всички разноски по развода.

Дороти отишла при г-н Ейбълс и всичко му разказала. Г-н Ейбълс обаче знаел, че семейство Брийн всъщност доста било ограничило издръжката на Чарли. Освен това се сещал, че те въобще нямало да се зарадват, ако Дороти получи развод. С една дума, той бил от онези нюйоркски адвокати, които богатите хора от Висшето общество използват, когато синовете им имат любовен роман с момичета от по-нисшите класи. Така че се обадил на г-жа Брийн и тя се съгласила да плати мило и драго, ако той само се престорел, че помага на Дороти да получи развод, а всъщност на всяка цена я задържал в брачните окови. И тогава г-н Ейбълс започнал да прилага професионалните си познания. Първо изпратил телеграма на Чарли:

„Не се връщай! Решихме с Лестър да започнем
всичко отначало. Не ми пиши!

Дороти.“

А самата Дороти седяла и се чудела защо не ѝ се обажда Чарли Брийн. Г-н Ейбълс обаче я успокоил — казал ѝ, че г-жа Брийн и Мюриъл Дивенън тръгнали за Европа и Чарли останал в Париж да ги посрещне. И дори ѝ показал много студена телеграма от Чарли:

„Предайте на госпожица Шоу, че ѝ желая щастие.
Оставам тук да чакам мама и Мюриъл. Поздрави.

Чарли.“

Дороти се почувствала доста потисната, понеже нямала друг приятел, освен Чарли, на когото винаги да може да разчита. Г-н Ейбълс ѝ обяснил, че нищо не можело да се направи, ако Лестър не наруши

някой закон в щата Ню Йорк. А единственото незаконно нещо, което мъж може да направи на жена си в щата Ню Йорк, е да се възхищава от някое друго момиче. И тъй като Лестър отдавна вече не се възхищавал от Дороти, г-н Ейбълс ѝ казал, че било просто въпрос на време. Лестър се преместил на хотел и всички приятелки на Дороти се редували да го шпионират, но единственото, което той правел, било по цял ден да се излежава и да чете вестници.

Дороти обаче не знаела, че г-н Ейбълс плащал на Лестър доста пари, за да не нарушава брачния обет. И дните се нижели, без Лестър да ѝ даде някакво доказателство — просто си лежал и си четял „Съботна вечерна поща“.

Накрая обаче и за г-н Ейбълс започнали неприятности: Лестър се замислил каква била ползата от парите, щом непрекъснато бил под наблюдение и не можел да си покани гости без присъствието на някой трети в лицето на детектив. Така че започнал да нервничи, да се кара с г-н Ейбълс и вместо благодарност да се заканва всичко да издаде. Но г-н Ейбълс добре разбирал, че това не било неблагодарност, а просто слаби нерви, и му хрумнала идея. Изпратил един доктор по нервите да успокои Лестър и този доктор му поставил диагноза и му предписал редовно да взема кокаин. Това наистина помогнало. Лестър съвсем се успокоил и не създавал повече никакви неприятности на г-н Ейбълс — станал истински домошар и не искал въобще да излиза навън.

Но един ден точно като си тръгвала от театъра заедно с Глория, Дороти срещнала Клод — едно момче, което някога пеело в хора, но провалило бъдещето си, понеже станало наркоман. Та този Клод често се навъртал около задния вход и молел момичетата за някой и друг долар. Като го видяла, Дороти както обикновено извадила портмонето си. Но за нейна огромна изненада Клод казал, че не иска, понеже вече безплатно получавал каквото му било нужно, и освен това имал новини за Дороти.

„Можеш ли да си представиш? — рекъл ѝ той. — Видях мъжа ти на Шесто авеню. Станал е и той наркоман.“

Дороти онемяла от почуда — кокаинът струва много пари и ако Лестър се бил пристрастил към него, откъде ги намирал? А Клод добавил: „Няма какво да се чудиш! Пълен е с пари и си живее като цар!“.

Първото нещо, за което Дороти си помислила, било, че Лестър е захванал работа в кокаиновия бизнес, но Клод я разубедил: „Грешиш, мойто момиче! Лестър е толкова богат, че не му трябва да работи и дори раздава от богатата“. Тогава Дороти нарекла Лестър с име, което не мога да напиша тук, а Клод казал: „Може и такъв да е бил преди. Сега обаче е много мил“ — изглежда, според Клод Лестър бил станал много артистичен.

Глория обяснила на Дороти, че кокаиновият навик лишава джентълмените от всякакъв интерес към момичетата и сега вече Дороти никога няма да получи необходимите доказателства. Тогава Дороти се замислила, обсъдила положението с Глория и двете стигнали до заключението, че в дъното на тази работа бил г-н Ейбълс.

Според Дороти най-добре щяло да бъде да си купи револвер и да го застреля. Но на Глория ѝ хрумнала по-умна идея. Тя всъщност отдавна била решила да накара Джеферсън Брийн да я изпрати на пътешествие до Париж, а сега просто поканила и Дороти да тръгне с нея и да получи парижки развод. И най-смешното било, че семейство Брийн щяло да плати за отмъщението ѝ.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато г-н Ейбълс разбрал, че Дороти и Глория са на път за Париж, той веднага изпратил телеграма на г-жа Брийн. А когато г-жа Брийн научила новината, тя провела задушевен разговор с Чарли в бара на „Риц“ и му казала, че тъй като Дороти явно си живеела щастливо със съпруга си в Ню Йорк, най-добре Чарли да тръгнел на околосветско пътешествие в обратната посока. И някой ден, когато се събудел в някое диво място, далеч от цивилизацията, щял да забележи, че слънцето грее и че самият той се е излекувал от страстта си към Дороти. Тогава щял да изпрати телеграма на Мюриъл Дивенън и също като в приказките всичко щяло да завърши добре. В края на краищата Чарли се съгласил да тръгне по света, придружен от един екскурзовод, които да му казва какво да види. Но всъщност това бил преоблечен детектив. А майката на Чарли се почувствала толкова сигурна, че решила да прави икономии — обадила се на г-н Ейбълс да спре издръжката на Лестър.

Когато Дороти и Глория пристигнали в Париж, отишли веднага в „Риц“ да потърсят Чарли Брийн. Казали им обаче, че той е на околосветско пътешествие и не бил оставил никакъв адрес. Единственото, което им оставало, било сами да потърсят някой френски адвокат, който да уреди развода на Дороти. За късмет на стената на дамската тоалетна в едно монмартърско кафене прочели обява с адреса на един адвокат, който говорел английски.

Този адвокат им обяснил, че за да получи Дороти развод, трябвало някой парижки съдия първо да види съпруга ѝ. Така че Глория и Дороти трябвало да измислят начин да доведат Лестър в Париж. В това им помогнал Клод. И излиза, че този Клод бил от онзи тип мъже, дето обичат да ги безчестят, а Лестър добре знаел как се прави това. И след като спрели издръжката му, Клод го поканил да живее при него и се грижел за него като майка. Лестър обаче му отвърщвал единствено с презрение.

Глория написала писмо на Клод и се оказало, че Лестър бил толкова ядосан на г-н Ейбълс, че с удоволствие щял да дойде в Париж и да даде съгласието си за развода. Така че Глория изпратила на Клод пари за два билета до Париж.

Второто нещо, което френският адвокат казал на Дороти, било да си наеме апартамент в Париж, за да бъде всичко законно. И я изпратил при свой приятел, който, се занимавал с недвижими имоти.

Така намерили апартамент, в който някога била живяла известна френска актриса. И цялото обзавеждане било във френски стил. А това значи, че там, където ние, американците, държим стол, френската актриса имала канапе. А там, където ние имаме канапе, тя била сложила цяла спалня. Една от спалните била във формата на венецианска гондола със специален матрак от сатен, а отгоре — сенник. Друга от спалните била принадлежала някога на мадам Помпадур и имала четири колони със свещници за тамян и огледало на тавана. Дороти казва, че за пред френския съд апартаментът може и да минавал за прилично жилище, но според нея това било най-неприличното място, което била виждала през живота си.

И, така Клод и Лестър пристигнали в Париж и се потопили в света на порока веднага щом го открили. А докато френският адвокат задвижвал колелетата на парижкото правосъдие, Глория казала на Дороти да се успокои, да се огледа наоколо и да извлече полза от пътуването.

Искам да кажа, че Глория познавала целия свят, понеже всяка година ходела в чужбина и прекарвала всичкото си време в Париж. Дори познавала няколко истински французи и затова знаела, че те наистина имат много, много високи идеали. Ние американците си мислим, че французите обичат покварата, понеже са отворили в Париж такива рисковани места, където ходим ние, американците. Но всъщност те самите никога не влизат там и рискуват единствено за пари, никога за любов.

Всяка година милиони американци посещават Париж, но не познават нито един французин. Понеже французите са много недостъпни и дори през ум не им минава да пуснат в дома си някой американец. И истинските французи не се събират с никой друг, освен помежду си и не ходят никъде другаде, освен на гости по домовете си. Така че Глория казала на Дороти да се опита да се запознае с някой

французин и така да научи нещо за света. Дороти обаче отговорила: „Че какво могат да знаят те за света, щом никога не излизат и с никого не се срещат?“.

Глория се ядосала и накрая Дороти обещала да се опита да стане светска дама и да понаучи френския език. И първата дума, която научила, била „Sal“^[1], която винаги се употребява пред чужди имена, например „sal американци“, „sal англичани“, „sal немци“ и т.н.

А един ден Дороти дори имала възможност да се запознае с истински недостъпни французи. Вървяла си от апартамента към хотела на Глория и на „Шанз-Елизе“ един френски джентълмен с голяма брада, изглежда, проявил голям интерес към нея. Дороти си помислила, че сигурно греша, понеже според нея човек с толкова много брада трябва да си мисли единствено за неща, които наистина може да постигне. Обаче не знаела, че французите са много, много галантни, независимо от брадата. Тя не му обърнала почти никакво внимание, но това, изглежда, не го обезкуражило, та затова Дороти спряла и му казала, че дори и цяла седмица да прекара в бръснарския стол, пак щял да бъде извън нейната юрисдикция. Той обаче не разбирал английски език и продължил да я следва.

Тогава на един ъгъл Дороти видяла двама френски полицаи, които явно се карали. Отишла при тях и ги помолила да се намесят, френският джентълмен обаче бил влязъл в малка ламаринена будка^[2] на другия тротоар и затова Дороти не могла да им обясни какво става. Обаче те били много любезни и явно искали да помогнат на една американка, изпаднала в беда, затова единият си извадил джобния часовник и ѝ показал колко е часът, а другият ѝ показал пътя към „Америкън експрес“. След което двамата продължили да се карат. Единственото, което оставало на Дороти, било да продължи пътя си, а френският джентълмен изскочил от скривалището си и още по-енергично я последвал.

Дороти пак спряла и го предупредила какво ще му се случи — мислела си, че изражението на лицето ѝ щяло да му подсказва за какво става дума. Изглежда обаче, той бил от онзи тип джентълмени, дето обичат момичетата с пламенен характер, така че продължил след нея.

Когато стигнала до хотела на Глория, Дороти се шмугнала във входа и решила, че му се е изплъзнала. Обаче докато чакала във фойето, забелязала наоколо да се върти една брада. Тогава загубила

цялото си търпение и му зашлевила един шамар. Меко казано, той изпаднал в ярост, събрал цялата си мъжественост, праснал Дороти по брадичката и я повалил на земята. Точно тогава дошла Глория, помогнала на Дороти да се надигне и я завела в тоалетната. Глория сметнала, че е много, много срамно едно американско момиче да зашлеви шамар на един френски джентълмен, понеже точно заради такива неща американците имат репутацията, че са невъзпитани.

След този случай Дороти решила най-добре да остави французите да си общуват помежду си, а тя да отиде в американския бар при другите обзети от носталгия американци. И разбира се, там изборът ѝ се спрял на Еди Голдмарк от „Филми Голдмарк“, който току-що бил загубил цялото си състояние. Изглежда, бил преживял най-голямото финансово разочарование в живота си и Дороти се оказала много подходяща за слушател.

Еди Голдмарк бил пристигнал преди половин година, пълен с целия ентузиазъм на един американски филмов магнат, който искал да отвори в Париж истински американски дворец на киното с вентилация. Така че огледал всички парижки театри и избрал един на „Гран булвар“. Запознал се със собственика му, купил го и даже го платил и, изглежда, всичко вървяло добре.

Не след дълго обаче започнал да разбира какво се случва на американец, който желае да модернизира Париж. На първо място, французинът, дето му го продал, не бил единственият собственик. Всеки път, когато някой театър в Париж си смени собственика, старият собственик, изглежда си, запазва някаква част от правата върху сградата, та да може да участва във всички бъдещи сделки. И когато един театър е стигнал до наши дни от вековете — например времето на Наполеон — броят на французите, успели да си запазят късчета от правото на собственост, е наистина забележителен. Така че от всички парижки райони към г-н Голдмарк започнали да се стичат французи и всеки носел по някакъв документ, че притежавал част, която бил готов да продаде. Постепенно г-н Голдмарк започнал да губи ентузиазма си, понеже плащал на французин след французин, но те сякаш нямали край.

Най-сетне настъпил денят, в който не се появил повече никакъв французин, и г-н Голдмарк решил да започва. Тогава обаче станало ясно, че парижките театри са святи и неприкосновени, т.е., че не

можеш да инсталираш вентилация, без да се явиш първо пред правителствената архитектурна комисия и да обясниш мотивите си за това. Понеже, изглежда, в старите исторически времена в Париж театралната публика не обръщала внимание на миризмата, а французите обожават старите си традиции.

И така, правителствената комисия уведомила г-н Голдмарк, че ние, американците, не можем просто да дойдем в Париж и да направим такова нещо с едно историческо място. И нещата започнали да придобиват мрачен оттенък за г-н Голдмарк.

Точно тогава обаче един влиятелен французин го дръпнал настрана и му казал, че всичко можело да се уреди срещу 50 хиляди франка. А гардът на г-н Голдмарк вече бил паднал толкова ниско, че веднага ги платил и дълбоко и облекчено въздъхнал.

Но неприятностите му все още не били свършили. Същия този следобед френското правителство паднало и повлякло след себе си влиятелния французин заедно с 50-те хиляди. А на сутринта г-н Голдмарк трябвало да се изправи пред цяло ново правителство.

Обаче неговата решителност да постигне това, за което бил дошъл, се била превърнала вече в природно явление. Така че стиснал зъби и цяло лято се изправял пред нови и нови френски правителства. И плащал, без да се пазари. Всеки, който познава историята на Франция и си спомня как френските правителства се сменяха ден през ден, добре може да си представи колко това е струвало на г-н Голдмарк в долари и центове.

Така минавало времето и накрая г-н Голдмарк бил платил на толкова много френски правителства, че се стигнала точката на насищане. И колкото и невзрачен да бил някой член на някое ново правителство, г-н Голдмарк със сигурност му бил платил някога преди това.

Така най-накрая нещата се уредили и една прекрасна ранна утрин г-н Голдмарк бодро тръгнал да обновява театъра си, като носел в джоба си достатъчно количество документи, с които можел почти на всеки да затвори устата, френските водопроводчици вече го чакали и всички заедно влезли вътре, тъй като според плана на г-н Голдмарк първият удар трябвало да се нанесе върху историческата френска тоалетна.

Когато обаче се опитали да влязат там, на пътя им се изпречила жената, която я обслужвала — с решително изражение на лицето и документ в ръка. На г-н Голдмарк не му трябвало много, за да разбере, че тя го канела да влезе в тоалетната само през трупа ѝ. Той обаче веднага се обадил на адвоката си и цялата работа бързо се изяснила. Оказало се, че възрастната дама, на име госпожица Дюпон, преди 25 години била лудо влюбена в един французин. След известно време обаче той трябвало да послуша съвета на семейството си и да се ожени за годеницата си. Освен това госпожица Дюпон вече показвала признаци на застаряване и не можело да се отрече, че вече и било време за друга кариера. Тогава, за да обезпечи бъдещето и, като прощален подарък нейният французин ѝ наел за срок от 25 години тази тоалетна. Госпожица Дюпон работела там едва от 15, така че ѝ се полагали още 10.

Както обикновено г-н Голдмарк извадил чековата си книжка и я попитал колко иска. Госпожицата обаче гордо отговорила, че за нищо на света няма да се откаже от кариерата си. Г-н Голдмарк си помислил, че тя просто използвала търговски похвати, и ѝ предложил повече. Тя обаче пак отказала. Тогава той ѝ предложил сума, която надхвърляла всичките бакшиши, които можела да получи до края на дните си. Но се оказало, че си бил намерил майстора — госпожица Дюпон не само си обичала професията, но тоалетната за нея имала и сантиментална стойност — била единственият ѝ спомен от любовта. Така че нямало да я продаде за нищо на света.

Тогава г-н Голдмарк разбрал, че в Париж има и французи, които не можеш да продадеш, нито да купиш, и че това са истинските, честни хора, за които ние, американците, толкова слушаме, но никога не срещаме. Милионите французи, които ние, американците, познаваме, са от другия вид и затова си мислим, че те са истинските.

Когато г-н Голдмарк чул окончателната присъда на госпожица Дюпон, волята му се пречупила. Седнал и още веднъж премислил всичко, но някак не могъл да разпали ентусиазма си за американски дворец на киното с праисторическа парижка тоалетна. Понеже в мечтите си си бил представял не една, а две — мъжка и дамска, с вентилация и сифони — също като в Америка.

Така госпожица Дюпон се оказала камъчето, дето обърнало колата. Г-н Голдмарк се отказал от целия проект и захвърлил всичко.

Останал обаче да се мотае из Париж в очакване да заглъхне вестникарският шум в Америка, както я да забравят неговите приятели магнати хвалбите му, че щял да покаже на френската нация какво значи американски дворец на киното.

Ето така Дороти си пропилявала времето и възможностите в Париж — седяла и слушала г-н Голдмарк. Най-накрая обаче един френски съдия огледал Лестър и й дал развод. Вече свободна, Дороти веднага отпътувала обратно за дома — за Обетованата земя.

[1] Sale (фр.) — гаден, мръсен (произнася се „сал“) — Бел.прев.

↑

[2] В Париж уличните тоалетни приличат на будки. — Бел.прев.

↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Лестър и Клод станали безделници, върнали се в Ню Йорк и започнали да следват линията на най-малкото съпротивление. И най-малкото, което успели да намерят, било в едно гнездо на декоратори на 45-а улица.

Цялото си свободно време Лестър прекарвал в опити да се срещне с г-н Ейбълс, за да разбере защо семейство Брийн е спряло издръжката му. Той знаел толкова много неща, които в съда можели да послужат за доказателство срещу тях. Г-н Ейбълс обаче не искал да си губи времето с някой като Лестър. Но скоро Лестър и приятелите му започнали толкова много да приказват срещу семейство Брийн на публични места, че се наложило г-н Ейбълс все пак да го приеме и изслуша.

Клод дълго молил Лестър да му позволи и той да отиде с него, понеже по душа бил истински ловец на лъвове. Най-сетне Лестър отстъпил и позволил на Клод да го придружи. Когато влезли в полирания махагонов Кабинет на г-н Ейбълс, Клод се държал много почтително, понеже вярвал, че с благодост ще постигнат повече. И щом ги поканили да седнат, Клод заговорил: „Господин Ейбълс, за нас е чест, че ни приехте! Ние с Лестър често седим вечер край огнището и четем на глас Вашите знаменити пледоарии“.

В този момент обаче Лестър грубо го прекъснал: „Ти ли бе, глупак! Че ти въобще можеш ли да четеш?“. Клод явно се смутил и казал: „Дръж се по-възпитано! Господин Ейбълс ще ни помисли за простаци!“. И двамата започнали да си разменят реплики и доста се поскарали. Когато търпението на г-н Ейбълс се изчерпило, той подканил Лестър направо да каже какво иска. Но тогава пак се намесил Клод и казал: „Искаме справедливост!“.

Лестър обаче изревал: „Млък!“ и обяснил, че това, което той искал, било 10 хиляди долара, иначе щял да разкаже цялата история на някой долнопробен вестник.

Г-н Ейбълс отговорил, че трябва първо да се посъветва с клиентите си. А когато се посъветвал, цялата фамилия Брийн изпаднала в паника. Понеже били представителна американска фамилия още от времето на Революцията и дотогава никога нищо не се било раз чувало за тях. Г-н Ейбълс обаче ги успокоил, че имало начин да се запази неопетнено името им, стига само да му дадат „картбланш“ да действа, независимо колко ще им струва. И, ако разбира се, им била безразлична съдбата на бившия съпруг на Дороти. Тъй като, били много разтревожени, те му казали направо да действа.

Тогава г-н Ейбълс повикал на помощ един свой таен съдружник на име Джери — бос на целия бруклински престъпен свят. И този Джери имал на разположение цяла банда гангстери, които се престрували, че са контрабандисти на уиски, за да не ги закача законът, но всъщност били специалисти по насилието — например убийствата.

След два дни Джери се запознал с Лестър и Клод в един бар и ги поканил да отидат с него на парти на последния етаж на една доста висока сграда в Бруклин. Бандитите на Джери били все яки мъжки момчета, които едвам понасяли Клод и решили, че в сравнение с него Лестър бил направо цвете и ако имали избор, щели него да оставят жив. Джери обаче им казал: „Дявол да го вземе! Кой тук е домакинът?“. И те трябвало да признаят, че е той. А Джери продължил: „Тогава не нарушавайте Етикета! Ще премахнете този, когото аз ви кажа!“. И тъй като в течение на вечерта Лестър ставал все по-противен, бандата спряла да се съпротивлява.

Около 5 часа сутринта, в разгара на веселието, Джери отишъл в малка ниша да погледне през прозореца. После се обърнал и викнал на Лестър: „Ей, приятел! Ела да погледаш изгрева на слънцето!“. И Лестър отишъл. Сигурно обаче се подхлъзнал, понеже паднал през прозореца. Заключение на следствието било „Самоубийство“.

Погребението на съпруга на Дороти било нещо неவிжданo. Клод го организирал в апартамента на декораторите. И изглежда, той си имал своя собствена философия — много напредничава и много, много красива.

Погребението било само за мъже и Клод поканил доста свои познати, както и цял църковен хор — все момчета. Освен това с голям труд намерил една прекрасна ваза от Гръцкия период с гръцки фигури,

които танцували голи около нея. В нея щели да сложат праха на Лестър с много изискана церемония.

Първо обаче Клод произнесъл много красиво слово и казал, че според неговата философия това било просто едно прекрасно пътешествие. И добавил, че Лестър сигурно щял да се съгласи с това и трябвало да направят всичко така, както той би искал, ако бил жив. Затова не се поддали на скръбта, а Клод извадил бутилка много старо вино — вместо Жертвоприношение. След като го изпили, всички трябвало да изпеят любимата песен на Лестър. А след песента трябвало да изпият по още една чаша от жертвеното вино, но тъй като не достигнало, го разрешили с джин. После Клод захванал нова реч за философията си. Но бил прекъснат от един новодошъл, който донесъл бутилка абсент. Решили да я изсипят в купата с виното и джина, за да видят какво ще се получи. След като опитали, Клод пожелал да продължи речта си, но някои от гостите вече си мислели, че той така парадирал с това, сякаш единствен той си имал своя философия. И започнали и те да излагат своите. Тогава настъпил истински хаос.

А Клод изведнъж изчезнал и когато пак се появил, бил облечен в туника, също като красив античен гръцки танцьор — бос и с диадема на главата. И така пристъпил към поставянето на праха във вазата — достойна за такова съдържание. Опитал се, разбира се, да въведе ред, но никой вече не му обръщал внимание. Накрая той иронично казал: „Момчета, ако нямате нищо против, да продължим с погребалния обред, за който сме се събрали!“.

Те обаче му били ядосани, че се перчел с философията си, и един от гостите, който вече показвал всички признаци на напиване, надигнал пак чашата за кураж и казал: „Гади ми се от теб!“.

Изведнъж всички се смълчали. Клод обаче си възвърнал дар словото и попитал: „Какво точно искаш да кажеш?“.

Гостът обърнал още една чаша и започнал да обяснява доста мъгляво, че всъщност имал предвид мъртвия. И всички се втрещили. Освен един танцьор, който, изглежда, цяла вечер бил чакал такъв момент. Така че веднага преминал на страната на опозицията и казал: „Прав си! Той заслужава само презрение!“.

Клод не можел да повярва на ушите си. И твърдо рекъл: „Това е отвратително!“.

И изглежда и други мислели, че е отвратително, и положението започнало да се нажежава.

Но тогава подстрекателят пак се обади: „Не си ли спомняш, когато те цапардоса с четката за коса?“.

Клод отговорил: „Не беше с четката, а с огледалото и то се счупи! Лош късмет!“.

„Точно така — рекъл подстрекателят. — И сега те чакат седем години нещастие!“

Клод трябвало да признае, че това не било добра постъпка от страна на Лестър, особено към някой, дето бил суеверен.

После се обади танцьорът: „А помниш ли, че веднъж се наложи да се заключваш въщи, за да не те набие? А той запали слама и я набута под вратата?“.

Тогава още някой налял масло в огъня: „Ами когато те наричаше с разни обидни имена пред цялата клиентела в ресторанта на Чайлд?“.

В края на краищата Клод трябвало да признае, че обвиненията са верни. После всички започнали да се сещат за разни такива случаи и толкова се разгорещили, че взели да изхвърлят всички останали от Лестър предмети, понеже не желали повече нищо да им напомня за него. И тогава Клод стъпил с босия си крак в кутията с праха на Лестър. Нервите му не издържали и изкрещял: „Дявол да те вземе!“ — грабнал кутията с праха и я изсипал в умивалника. След което погребението се разотишли.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Междувременно околосветското пътешествие на Чарли Брийн се оказало много образователно, понеже именно тогава той научил всичко, което знае за сакето, текилата, водката и т.н. Накрая обаче националните питиета започнали да се отразяват зле на здравето му и в Шанхай трябвало да влезе в болница. Но дори и там, докато го лекували от делириум и на другите пациенти им се привиждали какви ли не странни животни, на Чарли все му се привиждала Дороти. И екскурзоводът изпращал само лоши вести на г-жа Брийн.

Най-накрая обаче Чарли и екскурзоводът все пак пристигнали в Сан Франциско и г-жа Брийн заминала за Калифорния да ги посрещне, като се надявала на някакво чудо, че Чарли се е излекувал. Не че имала нещо против делириум тременса — ставало дума за Дороти: Понеже въпреки всичко била майка и ако единственият ѝ син се оженил за момичето, което обичал, щял да изпадне от Висшето общество.

Затова, когато екскурзоводът ѝ разказал цялата истина, тя стигнала дъното на отчаянието, понеже в Ню Йорк Дороти била свободна и можела да се омъжи повторно. Късно през нощта г-жа Брийн се обадила на г-н Ейбълс и му поръчала да направи всичко възможно да реши въпроса с Дороти, преди Чарли да стигне Ню Йорк.

Тогава г-н Ейбълс се обадил на друг таен съдружник, чиято специалност бил по-твърдият закон. Та този съдружник решил, че най-добре щяло да бъде някой тайно да сложи в чантичката на Дороти кокаин и полицията да я арестува. Така Чарли Брийн щял да разбере какво момиче си бил избрал за Майка на децата му.

В дамската тоалетна на бар „Доувър“ една жена детектив незабелязано пунала пликче в чантичката на Дороти и по-нататък всичко се развило точно така, както го били замислили. Закарали Дороти в полицейския участък и я сложили в една килия заедно с обикновените момичета от улицата, а момичето, което седяло до нея, дори било цветнокожо. Казвало се Лулу и, изглежда, искало да завърже разговор с Дороти, понеже ѝ казало: „Здрасти, сладурано!“. Дороти

отговорила: „Здрасти!“ и тогава Лулу попитала: „Тебе за какво те окошариха?“.

Дороти едвам сдържала сълзите си, обаче не искала да бъде неучтива, като каже, че е невинна, понеже Лулу изглеждала доста виновна. Затова ѝ отговорила: „Май за същото като и тебе.“ Тогава Лулу казала: „Значи за открито предлагане!“. После се замислила и допълнила: „Чудя се какво се опитват да направят? Да спрат целия бизнес?!“.

Аз винаги съм казвала на майтап, че някой ден Дороти ще се озове зад решетките, но когато това стана, не можах да повярвам на ушите си. Искам да кажа, че за една дама от Висшето общество, която освен това е и Майка, е истински шок да я издирят в 4 часа сутринта в бар „Лидо“, за да ѝ съобщят, че най-добрата ѝ приятелка е в полицейския участък. Двамата с Хенри веднага отидохме там и когато пристигнахме, в целия участък едва ли вече бе останал полицай, който да не се бе влюбил в Дороти. Понеже тя е от този тип момичета, които винаги стават любимки на полицията, и всички останали престъпници в участъка бяха пренебрегнати заради нея.

Доведоха Дороти в една малка стаичка, където чакахме. Сълзите ѝ се стичаха по бузите, но тя се опитваше да прояви смелост и се усмихваше на властта съвсем обезкуражаващо. И никога, никога няма да забравя как ме погледна през сълзи и каза: „Е, Лорелай, все някога трябваше да попадна тук, нали?“.

Първото нещо, което Хенри направи, бе да извика г-н Дъдли Фийлд Малоун — един от най-видните адвокати, който е винаги на страната на онеправданите. Той веднага дойде и като изслуша неприятностите на Дороти, кръвта му закипя. Понеже най-обича да се бори срещу богатшите, които си мислят, че могат да налагат своя собствени закони. И след като си изясни нещата, той каза, че за това, което фамилията Брийн е сторила на Дороти, те всички трябва да влязат в затвора за 190 години без право на обжалване.

Така че г-н Малоун отиде при семейство Брийн и когато свърши с тях, Дороти не само бе освободена, но и получи обезщетение по 500 долара на месец до края на живота ѝ.

А точно на следващия ден Чарли се върна в Ню Йорк. И срещата между него и Дороти е една от най-трогателните сцени, които някога са ставали в ресторант „Колонията“. Точно когато Хенри, аз и Дороти

си седяхме и ядохме супа, изведнъж се появи Чарли Брийн. И наистина изпаднахме в шок от това, което му бе сторило пътуването в чужди страни, далеч от любимото момиче (а и ориенталските питиета).

Целият трепереше, когато се приближи до нашата маса. И толкова се развълнува, че вижда Дороти, че се разплака. А аз, като видя някой джентълмен да плаче, винаги се настройвам много сантиментално. Дороти обаче каза само: „Здравей, Чарли! Изглеждаш ужасно!“.

Тя никога няма да се научи на учтивост.

Чарли седна при нас да вечеря и когато научи всичко, което семейството му бе сторило на Дороти, стана съвсем неблагоприятен син. Още на следващия ден събрал цялата фамилия Брийн, казал им някоя и друга Истина и те го лишили от наследство.

Тогаваш отишъл при Дороти, казал ѝ, че вече няма и петак, и така за първи път в кариерата си събудил интереса ѝ.

Аз проведох малък разговор с Чарли и го посъветвах да ѝ иска пари на заем. Така че той взе от нея 500 долара, за да започне наново, като продава автомобили, а Дороти започна да се замисля.

И, изглежда, работата накара Чарли да спре да пие. А когато спря да пие, изведнъж престана да се чувства нищожен. Точно обратното — скоро се превърна в истински досадник — разправяше на всички за вредата от пианството, започна да се перчи наляво и надясно, а сърцето на Дороти трепна.

И връх на всичко бе, че вместо да ѝ прави комплименти както едно време, той започна трезво да я оглежда и да ѝ прави забележки: „Иди си измий лицето! Много си се намазала!“.

И Дороти се влюби в него.

Аз ѝ казах, че при създадите се обстоятелства най-добре сватбата да се състои в задната стаичка на някое гражданско отделение, където ключката ще отmine отсъствието на цялата фамилия на младоженеца. Но съвсем изненадващо Дороти започна да става много, много изискана и пълна с етикет и пожела истинска сватбена церемония в църква. И се оказа, че дори изпратила телеграма на баща си да дойде чак от Модесто, за да я заведе до олтара. Аз обаче я предупредих, че много рискува, понеже единственото, което баща ѝ може да прави пред обществото, е да скача от покривите. И затова много се разтревожих. Но нищо не можеше да спре Дороти и дори поръча гравирани покани

от „Картие“ и ги разпрати не само на цялото Висше общество, но и на всичките си приятелки от „Фолис“.

И всичките ѝ приятелки приеха поканата, както и всички млади членове на Висшето общество. Старите отказаха. Искам да кажа, с изключение на старата г-жа Вандървент, която не бе разбрала за какво момиче се жени Чарли, понеже единственият вестник, който чете, е „Крисчън сайънс монитър“ и не знае, че по света има толкова зло.

В деня преди сватбата двете с Дороти отидохме да посрещнем баща ѝ на гарата. Той слезе от влака с четири куфара, които толкова тежаха, че трябваша по двама носачи на куфар. Бяха пълни само с пиене — домашно производство — и баща ѝ го носеше не защото не обичаше да пие чуждо, а защото се гордееше с постижението си. Аз обаче казах на Дороти, че този вид постижение едва ли е най-подходящото за една християнска церемония в църква.

Оказа се обаче, че е било чудесно хрумване да покани г-н Шоу. Понеже той има голям опит да води момичетата надолу по стълбата. И когато заведе Дороти до олтара и даде ръката ѝ на Чарли, го направи с такъв изискан жест, какъвто не бях виждала в църква.

След церемонията имаше сватбен прием в моя салон. И тук трябва да изразя възхищението си от поведението на някои от нас. Искам да кажа, че всички момичета от „Фолис“ бяха напълно обладани от светостта на случая. И дори г-н Шоу, който доста пи, се държеше все по-изискано. Обаче не мога да кажа същото и за Висшето общество. Аз самата се опитах да им дам добър пример и отказах да пия шампанско. Те обаче така се запиха, че най-накрая г-жа Вандървент реши да си тръгва, за да не се издаде, че не одобрява поведението им, ако остане. Тя се извини заради тях и каза, че момичета като мен и Дороти, които наистина разбират важността на случая, са истинската основа на Обществото. А после каза, че единственият, на когото ще позволи да я изпрати до къщи, е чудесният г-н Шоу.

Аз казах на Дороти да предупреди баща си да внимава да не прекали с галантността си и тя го дръпна в един ъгъл и му каза: „Слушай, татко! Само да се опиташ да се държиш неприлично със старата г-жа Вандървент, още утре те качвам на първия влак и напускаш нюйоркското общество!“.

На следващия ден прислужникът на г-жа Вандървент казал на шофьора ми, който пък казал на камериерката ми, че бащата на Дороти се държал „неприлично“ в кабриолета, но на г-жа Вандървент това, изглежда, й харесало.

Така че в края на краищата всичко завърши добре и последният път, когато видях Дороти, Чарли й правеше забележка във влака за Атлантик сити, а тя се държеше по-изискано от когато и да било и дори проявяваше чувство за възвишеност.

А старата г-жа Вандървент и аз станахме просто неразделни, понеже излезе, че имаме еднакви идеали. И смятам, че много скоро ще ме приемат във Висшето общество, понеже напоследък се наложи да изключат доста членове от там, та все някой трябва да заеме мястото им и това сигурно ще съм аз.

И когато ме приемат, ще се опитам да вкарам и Дороти, понеже винаги и във всичко сме били заедно. А ако я приемат във Висшето общество, ще се наложи да започна да вярвам, че светът е наистина добро място дори и за момиче като Дороти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.